

James P. Hoff
3 Liberty.

Jozefa Hermana Galláše

Múze Morawské

Díl druhý

obsahující w sobě

Parabole a Paramýthye.

W Holomauch,
vytisštěný v Alonzia Škarnyela.

1825.

9162 S

291

„Zbiory Śląskie”

21 K 43 | 76 | 51

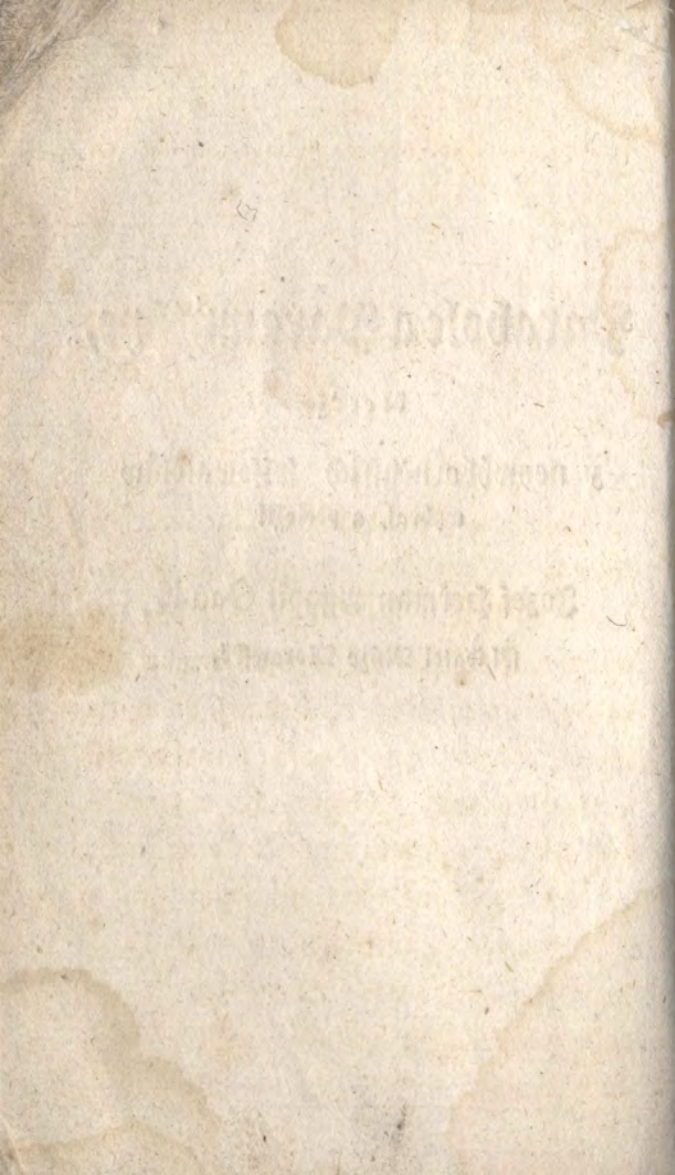
Parabole a Paramythie,

čteréž

z nejvýbornějších spisowatelůw
wybral, a přeložil

Josef Seřman Agapit Galláš

kládatel Múže Morawské.

P ř e d m l u w a.

Přítomné Parabole a Paramýthy nebyly odemně w tom aumyslu sebrané, přeložené a sepsané, že bych ge kdy w tisku na swětlo byl wydati chtěl; nýbrž má liternj práce, kterauž gsem na ně wynaložil, směřowala k tomu cíli a konci, abych sobě mrzuté a truchlivé chwile, genžto mne často w mém chůrawém stawě, při mnohých giných mrzutostech a nátiscích, přepádaly, a ducha mého náramně šklicowaly a trau- dily, zapudil. Že w takowých okoličnostech a myslé powahách, na takové po-

žorlivosti w pilowánj řeči, genžtoby
 křtyškůw žádosti žádost učiniti wstawu
 byla, mysliti se nenechá, každý zdra-
 wým rozumem obdařený čtenář welmi
 lechko posoudi, a pročez také mne w
 tom wmysluweného mji bude, když w
 nich sem a tam něco wladného a dr-
 snatého, což mi až dosawád wyhladiti
 nemožné bylo, náleží.

Pročez, gať prawjm, nebyl můg au-
 mysl tauto mau liternj práce k weřeg-
 nému vžjwánj na swětlo wydati. Po-
 něwadž pať někteřj mogich dobrých zná-
 mých a přátelů duchownjho stawu, genž-
 to ge četli, a gimž se nicmeně předce
 y w swogj gaťěžkoli nedokonalosti li-
 bily, mně k tomu radili a nabjželi,
 abych ge bez ohledu gegich newyhlaze-
 nosti k mravnjmu prospěchu — genž
 pry se z gich čtenj daufati nechá —

k všeobecnému užívání do tisku vy-
 dal. Což já sice více jím k ljbosti než-
 li z mé vlastní náchyllosti — slowem
 bezděčně činím. Vímť dobře, gaž při-
 sná gest krytyka některých pánů recen-
 zentů, kterjž ani zásluh těch newžiteč-
 něgssich literáků nessesetře, gegich lecn-
 gaké nepatrné chyby na odiv wen wy-
 stawowati se neostechagi; z druhé stra-
 ny pak gsauce přesvědčení, že až do-
 sawád nižádného gestě toho druhu spi-
 su na swětlo newysšlo, čtenářům aspoň
 negaké zaljbenj, — těm pak ale, genž-
 to gich s lástkau k prawdě a gazyku
 morawsko - slawanskému čjsti budau,
 nemalý duchownj a mrawnj užiteč při-
 nésti mohau — podrobugi se gegich žá-
 dosťi a činjm ge obecná; očekáwage
 od času a mrawnj oswjcenosti mogich
 milých kraganů přesvědčení, ždaliž mne
 má neklamá nádege. Má srdečná žá-

dost směřuje aspoň k tomu, aby gim
n obogim ohledu poslouženo bylo. K
čemuž ráč gim Bůh svého popřeti po-
žehnání. Amen.

W Hranicích dne 16. Srpne 1824.

J. S. A. Gallaš.

P ř i s t u p.

To slovo Parabola (Παραβολή) gest vlastně řecké, a znamená toli jako podobensťwj, kterýmž se něgafá prawda, aneb mravnj etnost wyobrazuge, a patněgssj činj. Nejwyborněgssj Parabole neb podobensťwj nacházegj se w Písmě swatém starého a nowého zákona, wzláště pak w tomto, kdežto Pán Geziš swá nawčenj a tagemšťwj o králowšťwj a slovu Božim na wětšim díle w podobensťwjch přednášel. W příkladu o márnotravném synu; o dělnjch na winicich Páně; o maudrých a posseťilých pannách; o rozšywači dobrého semena; o dobrém pastýři a t. d.

Zakoma podobensťwí mohau ze sku-
tečných přiběhů wybraná, neb také w
způsobu powídek wymyšlená býti, ano
y z fabule pozůstáwati.

W kterémžto ohledu dělí se w nábo-
žná a mravní, hystorycká a básniwá.
Aneb biblická starého zákona čili he-
brejská; biblická nowého zákona, čili
křesťanská; arabská aneb muhametán-
ská; pohanská, aneb Paramýthye. W
kterémžto pořádku přítomná zbirka mo-
gich přeložených a složených podoben-
stwj se wynachází.

Obsah Parabolj.

Oddělenj první.

Parabole bibličké, aneb hebrejšké.

I. dlé starého zákona.

	na straně
Adam a Cherubjn, (dlé Krumachera)	3
Abraham, (dlé Frankljna)	5
Hyob a Jáhél, (dlé Jeřfela)	7
Joel a Heman, (dlé téhož)	9
Jeřřr a Jedyda, (dlé téhož)	13
Keman, (dlé téhož)	18
Hanna a Sulamit, (dlé Krumachera)	25
Jánor a Dýna, (dlé Jeřfela)	28
Samuel a Eli, (dlé Krumachera)	32

Hagar, (dlé téhož)	34
Smrt Abrahama, (dlé téhož)	36

Parabole biblické, aneb křesťanské.

II. dlé nového zákona.

Ježíš král dětí, (dlé Hauža)	39
Chudý Lazar, (dlé Krumachera)	41
Salome, (dlé téhož)	45
Petr a Jan, (dlé téhož)	47
Zachan (Zacheus), (dlé téhož)	48
Kefaš, (dlé téhož)	50
Patmoš, (dlé téhož)	52
Lazar, (dlé téhož)	55
Wěrnost, (dlé téhož)	59
Mauřenjinský otrok, (dlé téhož)	61
Polikarp, (dlé téhož)	63
Placyduš, (dlé téhož)	65
Lekář Honáim, mého vlastního složení	67
Smrti obrazové, (dlé Krumachera)	70
Modlitba, (dlé téhož)	72
Ludmila před obrazem Panny Marie, mého složení	75
Paustewnik Jurť, mého složení	76

Oddělení druhé.

Parabole arabské.

	na straně
Arab	83
Kalif a Dermiš	86
Kady Benbessir	87
Nebezpečnství to užívání rozkoši	89
Vzbeš, (dlé Jeffela)	91
Moc hostinského práva Arabům	97

Oddělení třetí.

Paraboly.

Winné kmen, (dlé Herdera)	101
Gitrénka, (dlé téhož)	103
Květusín mýchřek, (dlé téhož)	106
Sen, (dlé téhož)	108
Stvoření hrdliček, (dlé téhož)	110
Libin a růže, (dlé Dambeka)	113
Mileš a Dussenka, (dlé Moryce)	115
Květ Milostek, (dlé Herdera)	122
Rosová křepěge a Welmoře, (dlé Lafontaina)	125
Obrana růže, (dlé Krumachera)	126
Dželená proměna, (dlé Wilamowa)	127

Wino Chyoské, (dle Krumachera)	. . .	129
Wětrjnkowé, (dle Gesnera)	. . .	134
Sněžný zwoneček, (dle Lafontaine)	. . .	137
Rasska, (dle Krumachera)	. . .	140
Lilium a růže, (dle Herdera)	. . .	141
Vmjragich labuť, (dle téhož)	. . .	144
Střely smrti a lásky, mého složení	. . .	147
Truchlivá wrba	. . .	148

~~~~~

P o z n a m e n á n í
(Tyt.) Pánů Podpisowatelůw.

~~~~~

B.

(Tyt.)

- Pán **B**lasske, Frantisek, kupec w Hranicích.
Pán Brach, Blažeg, posluchač Bohomluvect.
pastorálníhoho.
Pán Branke, Frantisek, penz. wrchni wýběrčí
při bankal. auřadě, w Hranicích.
Pán Brdák, Jan, Kooperator Zassowský.

C.

- Pán Čech, Karel, měšťan Hranický.
Pán Čermák, Wáclaw, Důstogníř při wogsku
cís. a měšťský Komandant, na 2 kusy.

D.

- Pán Dobeš, Tomáš, Řechtor Zuberský.
Pán Dworžak, Antonín, měšťténin a kupec Hra-
nický.

(Int.)

E.

Pán Ertl, Karel, Mlynář Hranický.

Pán Fissbák, Frantisek, penz. vrchní Břednjí bankálu, w Hranicích.

Pán Frantich, Karel, měšťan Hranický.

Pán Frantik, Jozef, měšťan Hranický.

Weleb. Pán Gryčag, Tomáš, bývalý Translátor při cýs. král. Gubernium w Brně, aud cýs. král. společnosti k rozdělání orby a Farář Dobrušský.

G.

Pán Gayer, Jozef, mistr Postřiháčský w Hranicích.

Pán Girjček, Karel, Řechtor druhé normální školy w Hranicích.

H.

Pán Hanslián, Antonín, Fupec Hranický.

Pán Hanák, Tomáš, posluchač Bohoslovect.

Pán Hičman, Karel, Inspektor na Panství Lipenském.

Welebný a Dost. Pán Hohn, Antonín, Děkan a Farář w Zassowě.

Pán Homola, Martin, měšťan Hranický.

Pán Horjn, Jan, měšťan Hranický.

Pán Horjn, Wáclaw, Městný w Přiboře.

Wel. Pán Hurník, Matyáš, Farář w Zubří.

(Zyt.)

S.

Pán John, Wáclaw, mistr Kregčjřský w Hranicích.

K.

Důst. Pán Kaška, Frantisek, Děkan a Farář Kelečský.

Pán Kaděra, Ignacyš, školnj učitel Hrubobistřícký.

Wel. Pán Klohš, Frantisek, Kaplan Hranický.

Duch. Pán Kanaš, Ondřej, Kooperátor w Snobolině.

Pán Kalusek, Ignacyš, mistr Kregčjřský w Zassowě.

Pán Kallup, Frantisek, Administrator důchodního úřadu w Hranicích.

Pán Klausowiz, Jozef, kontribučný Hranický.

Pán Kober, Karel, Představený a měšťan Hranický.

Pán Koch, Giří, Direktor na Panství Oderském.

Pán Kořinek, Ferdinand, mládenec Hranický.

Pán Kraus, Jan, měšťan Hranický.

Pán Kubica, Jozef, mistr sukenický w Hranicích.

Pán Kutšša, Filip, posluchač Bohomluveck.

Pán Kryštof, Ondřej, měšťan Drahotaušský.

Pán Kuchtík, Karel.

Pán Kurfiršt, Antonín, Mlynář Hranický.

Pán Klain, Jan, mistr šlenářský w Hranicích.

(Tyt.)

L.

Pán Lenzen, Antonjn, kupec Hranický.

Pán Liberda, Jan, školsnj učitel Karlovošský,
a Kusý.

Pán Libosvár, Jozef, Hospodský teplický.

Pán Lilie, Jan, Kancelářský w Lipnjku.

Pán Lirwa, Antonjn.

M.

Wel. P. Mağlia, Martin, Farář Hustopečský.

Pán Malý, Jozef, posluchač Bohomluvect.

Pán Mattulík, Vincencyus, Mlynář Pozlovošský.

Duch. Pán Medelský, Frantisek, Kaplan Dra.

botausský.

Pán Marek, Jozef, posluchač Bohomluvect.

Pán Milián, Ladnýš, Kancelista při Kragšském
auřadě Přerovském.

N.

Pán Dchman, Jozef, Rychtář Černotinský.

P.

Wysoce vroz. Pán Pilz, Jan, cís. král. guber-
nyalnj radda, a Kragšský Přerovský.Pán Pogliés, Martin, prwnj Kragšský Komisař
w Hranicích.Pán Pivonka, Frantisek, při Kragšském přerov-
ském auřadě Protokolista.

Wel. Pán Prchník, Petr, Lokalnj w Blazicích.

Pán Pečner, Ignacyus, měštěnjn Hranický.

Panj Pečnerová.

(Zr)

Pá Placátka, Jozef, měšťan Hranický.
 Pá Prokůš, Jozef, Mlynář w Hranicích.
 Pá Pokorný, Antonín, lékař w Hranicích.

R.

Dch. Pán Raich, Jan, Kooperátor Wssechomský.
 Dch. Pán Radda, — — Kaplan Lipenský.
 Dch. Pán Rieb, Strachota, kněz Řádu Sw.
 Benedyktů.

An Rotter, Jan, Rytič z Rozenswertu, cýs.
 setník.

Jan Ruzička, Frantisek.

S.

Bel. Pán Slezák, Frantisek, Farář Ptýnský.

Jan Segety, Jozef, Rehtor Weselský.

Jan Seidl, Jakob, školní učitel Chorynský.

Jan Skácel, Sebestyán, Doktor práv w Holomauch.

Jan Slámečka Augustýn, školní učitel Bránecký.

Jan Šegda, Ignácýs, měšťan Hranický.

Duch. Pán Šlosar, Wiktorín, kněz řádu Benedyktýnského, na 2 kusy.

Bel. Pán Šéry, Frantisek, Farář Lessenský.

Jan Šloš sarek, Jozef, kupec Hranický.

Jan Šidlo, Karel, měšťan Hranický.

Duch. Pán Šindler, Antonín, lokální w Hec-
 ním Mugezdě.

(Zyt.)

Pán Šober, Frantisek, Promizor školy Zassowské.

Duch. Pán Šrom, Antonín, Kooperátor Lipenský.

Wel. Pán Šuberth, Frantisek, Farář Hranický.

Pán Špozdil, Antonín, posluchač Bohomluveck.

Duch. Pán Šumbera, Hynek, Kooperátor w Hranicích.

Pán Stattmiller, Karel, Postmistr Hranický.

Pán Stollek, Frantisek, Školní učitel Rožnovský.

Pán Stoklas, Jozef, Řechtor Lessenský.

Pán Swáček, Edmund, warhaník a normální učitel Hranický.

T.

Wel. Pán Tomášek, Tobiáš, Farář Weselský.

Wel. Pán Tutta, Frantisek, Farář w Oppatwiczích.

Pán Triebl, Martin, Bředník nad soli w Hranicích.

W.

Pán Wáclawík, Ignacyš, penz. Setník.

Pán Wáclawík, Jozef, měšťan Hranický, na 2 kusy.

Pán Wáclawík, Karel, měšťan Hranický.

Wel. Pán Wagnér, Krystján, Farář Wssechowský, na 2 kusy.

Pán Wawřečka, Walentín, měšťan Hranický.

(Int.)

Duch. Pán Wondraš, Bartoloměj, Kooperátor
Obřanský.

3.

Duch. Pán Zahradník, Wáclaw, Kaplan na Tě-
šeticích.

Pán Zámorský, Jan, měšťanosta Hranický.

Pán Žerdík, Antonín, posluchač Bohomluvectví.

Duch. Pán Ziaček, Barnabáš, kněz Kapucýnsk.
řádu.

Pán Zobeček, Jan. měšťténin Holomaucký.

Oddělenj první.

~~~~~

Parabole biblické

I. dle' starého zákona.

Opheleus prunus

Opheleus prunus

Opheleus prunus

Opheleus prunus

Adam a Cherubjn.

(Dě Krumachera).

Adam vzdělával v potu tváře své roli, a založil sobě zahradu plnou bylin a stromův. Obilí jeho klasové kolíbali se v lesku večerní slunečné záře, a stromové jeho stěpnice, stály plné květů a ovoce. Na což divage se otec pokolení lidského, jeho žena a děti plesali v srdci svém nad tímto požehnáním, a nad okrasou večerní červánky.

Uvstoupil mezi ně Cherubjn, onen strážce zahrady ragské, však ale bez ohnivého meče, a tvář jeho byla plná přívětivosti. An pozdravil je, pravil k nim řkauce: „Cyhle! nyní neroste vám syce obilí a ovoce, jak kdysi v rági samo od sebe; neb musíte teď v potu tváře své pracovat, abyste sobě chleba dobyli. Po práci ale těšíte se z ovoce, kteréhož jste sobě, svou vlastní zyskali práci; a zlatí klasové vašeho pola všimnají se lahodně na vás. Jehováh, onen

nesmírně milosrdný vdělil vám prostředek, kterýmž sobě nový můžete založiti ráj." —

Ano jeho dobrotivost gest owsšem nesmírně veliká; y tehdaž take přeweliká řdňž kárá. Pročež budeme rádi w potu twáře naši pracowati; prw ale dšlo se s námi wsšechno ginač; Hospodin býwal nám bližje; žehnal nás a nechal obličeg swůg swítiti nad námi; — ale což pozůstává nám za to? — „Modliba," odpověděl Cherubijn; — „prostředkem práce podává vám zemská; skrze modlitbu ale nebeská dobrodinj."

Y pozdwihl Adam obličege swěho spolu y s manželkau swau a dítkami ř nebi, modliw se a dobrořečiw Hospodinowi; a rozweselilo se oko geho, a obličeg geho wygasnil se tak mile, gať se po děšti wygasňuje obloha nebeská, on pať rozweseleným srdcem dj takto řkauce: Hospodin gest přjgemný welice; a dobrota geho trwá na wěky.

~~~~~

A b r a h a m.

(Dle Frankljna).

Archotec Abraham mýval w obyčegi, každo-
denne, když se zvečereło vycházeti na paussť, aby,
kdyby snad w tom časy některého w nj blauidycho
pocesťného naležna, geg do swého wwedl přibytku.

Y nalezl gednau wěkem sešlého, parnem a
chýžau náramně vnaweného starce; gehož také
y hned na swoge wsadiw howádě wedl geg s ra-
dostj do swého stánu; kdežto zmirw neyprw nohy
geho, a posadiw za stůl dle swogi wliďnosti welmi
hostinský wctil.

Po skončené wečeři bj k hosti swému Abra-
ham: Wzdegme wssemohačymu Bohu za tyto
z geho štedrosti přigatě pokrmy wraucné díky a
chwálu. Starec ale byw pohan, nechtěl se Hospo-
dinu spolu s njm klaněti křauce: „Gá neznám
Boha twého, a neklanjm se žádnému ginému Bož-
stwj krom mogich model.“ Nad kteraužto řeči zdě-
šyw se bohabogný hospodář, že tak welmi zatw-
zeleho modláře do domu přigal; odkudžby snad

nemalau posťwenu a wgmu na Božjim požehnanj trpěti mohl, rozhorliw se nad njm, wypaudil geg wen ze swěho přibytku.

Když pať odesšel starc, zaslechně Abraham hlas wolagjchho Hospodina, an takto dj: „Abrahame! Edež gest twiig pocesťný starc, gehož gsy autrpně do domu přigal?“ „Hospodine! odwece Abraham; on byl zatwřelý pohan, genž se ti ělaněti nechtěl; pročez obáwage se, abydy w tebe pro něg w nemilost nevpadl, wypudil gsem geg wen na paušť“.

Na což mu řekl Bůh: „Abrahame, Abrahame! ga sem sto a dewadesáte lét toho pohana snáššl, geg ěmil a odjwal, ačkolim se my w wjře protiwil; a ty gsa chybný člowěk nemůžez geg ani gedinau noc přetrpěti?“

Abraham wznam swau chybu, zwolal litoštně takto: „Zhřěšil gsem Hospodine! nerač mi blaudu mého za zlé pokládati!“ A hned také wsedna na osla, na paušť, ě hledanj wypuzeněho starce se wyprawil; ěterěhož nalezna, a za swau twrdost gemu se odprošyw wwedl geg opět do swěho přibytku, a wšeho pohodlj ě nočnjmu odpočjwanj pro něg obstaraw, propustil ho ráno lasťawě s darami na cestu od sebe.

Syob a Šáhel.

(Dle Šeffela.)

Šáhel, chudička wdowa, wpadla nenadálým
neštěstím do welmi náramné bídý.

Lesnj, náhlým příivalem rozvodnění potoč
podmil a wydral komárku gegi w skalnatém
vdolj blíž geho břehu v samotě ležicý chalupky,
sebraw odtuď wssednu gegi pracně šhromáždě-
né potrawy špižy.

Kdož w stawu gest hoře a zármutek wbohé,
nad swými syrotkami bolestně šwjlicý matky
slušně wyobrazyti? genž lámage rukami tať
náramně hořekowala, že se gegiho šwjlenj ohlas
daleko w skalnatém rozléhal vdolj.

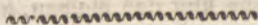
Gegi bohobogný saused — onen trpělivý Šob,
gegž twrdý vsud příliš těžkým způsobem dráhný
čas škaušel — zaslechna to gegi šwjlenj w své
šatrči, přibral se pošradně k gegi polupobořené
chalupce, a přichýliw vcha swého k wyšetření

příčinu tak formautlivého hořekování vbohé matky, sám na svou vlastní zapoměl bídu; geho autrpné srdce přemyslělo stále, která by gegimu trpkému povlechl losu. V wegde k ní do stánku a praví: „Má dobrá sausedko! nemohla byste mi něco gečmene za pšenicy vyměnit?“ Ach gá nešťastná žena! odpoví Zobo-wi lkagich Záhel; „nemám ho dostatek ani na dva bochničky chleba, nymž bych své hladovité dítě nasytiti mohla!“ „Wíte co, sausedko! gá mám na těch pro svou potřebu dosti, a dám vám za něj dvě měřičky pšenice.“ Že mu ale pro svou vlastní potřebu zholá nic nezbyvalo, to chudé wdowě, sám chudý newygewil Job.

O gať welmi rozepialo se a zaplesalo ono pro hořem sklíčené srdce vbohé wdowy, genžtoby ráda byla svému milosrdnému dobrodince srdečně vzdala díky; kteréž ale nenadálau radosti překvapená, swázaný magice gazně ani gediné-ho slova promluwiti nemohla, hogné wšak z gegich očí preyštěgich se slzy, wíce mu gegi osvědčowaly wděčnost, než aby gi gaťakoli weliká wýřečnost byla osvědčiti mohla. Po chwili ale, když se gegi rozwázal gazně, zvolala s pohnutau wraucností takto: „Oráčjš, ráč to Wúh tobě, darce wšeho dobrého štědre odměniti, přesslechetný mňži! toběť w poděkowání máme náš život. Welký gest

dar twug — mnoho ale wětšj — to propově-
děwšj pozdwišla race swé k nebi — ten způsob,
jimž twug milosrdný wywedl skutek!”

.Bůh patřiw s potěšením z tránu swého na
tak welikau sľedetnost služebnjka swého, di k ne-
besťanům: „ted má sľaussej Jobowo
konec!”

Joel a Heman.

(Dle téhož.)

Za času Chuda sandce Izraelského přihodilo se,
že malý ginossek Joel, synáček Hemanůw, k zbí-
ránj hogiteglných bylin pro swého chůrawého ot-
ce, genž giž celých deset let stonal, na horu Zá-
bor, kdež gich weliké množstwí růstlo, před slun-
ce wýchodem wyšel.

Heman byl zbožný, welmi wssak chudý Izrae-
lita, gemuž powodeň z náhle powstalého přjwa-
lu celé geho stádu až na gednu kózu potopila, a
pryč odnesla; kterýmžto nešťěstím do tak ná-
ramně bjdného stawu klesl, že w swogi chorobě
zhola nič k swé žiwnosti, kroměwá oné dogné

kozyčky neměl, gegihož mléka za pokrmy a za lékařství spolu s onými bylinami, gež Joel domu přinášel, používal. Podobně a Joel žil jen z kořínků, kteréž při zbírání bylin pro sebe kopával.

Když tedy onen hoštek, vstanauce skoro ráno, dřív nežli rosa padla své byliny zbíral, zaslechl nenadále gačhš ššst nad hlavou, a když on na horu vzhlédl, spatřil v tomž ošamženi krahulca, genž hrdličku pronásledoval, kteráž posu mrtvá k jeho nohau spadla. Joel lapiv gi rychle, takto sám k sobě pravil: tohoto ptáka připravím na oběd mému dobrému otci, aby se dřív, nežli umře, ještě gedenkrát posylnil a nasýtil. Hrdlička ale vzhledala truchlivě na hochu, gačoby mu prosobně říci chtěla: „Ach a ty chceš mne vsmrtiti! slitíš se nademnou, a nezabígeš mne!“ V bylo lito chlapci ptáka; dj tedy k němu: „Ne, gá nechci tvým vrahem býti, nýbrž tvým wyprostitelem, Hospodin, genž otce nasse na paussti křepelkami krmil, ten také a mého otce občerství.“ V vypustil tedy hrdličku na svobodu; kteráž, když z jeho ruky na horu vyletěla, hle! krásný mládenec, spanilý gač Adam, když z rukou tvorce svého vyšel, snášel se v obloze nad ním, gehožto tvář stěvěla se gasně gač slunce; jeho oděv byl nad padlý snjž bě-

legši, a zlatý opasek obléčoval jeho ledvy. Kterýž zpusť se k němu takto geg žehnal: „Požehnaný buď, že sy milosrdenstwj nad týtato prokázal ptákem! Gá gsem gedem z oných sedmero duchůw nebeských, genž vstavičně před trůnem Božim stoji, a byl gsem zeslaný k tobě, abych srdce twé skaušel. Gdi w pokoji domu, kdež tebe krásná očekává odměna. Joel rozkošně předěšený, padl k zemi na kolena, a klaněl se Hospodinowi; angel pač w tom okamženi před jeho očima zmizel. Na to wstaw wzhůru ginosše, chwátal s radostí k otcovskému bytu; nesauc otýpku nazbýraných bylin pod paždi. Když pač giž na pahorek, na němž gegich stála chalupka, wystupowal, enhle jeho milý otec gde mu wstříč čerstwjim postupugic křokem, a wece k němu: „Těš se mňg neymilegši! nebo nalezl gsem milost před Bohem, genž seslal angela swého ke mně, aby mne vždramil. Dkolo hodiny druhé seděl gsem na mogj posteli, kdežto sem náramnou páčiwostí wypráhlý ledwa giž ducha popádal. W tom wěroči do přibytku welebný počestný starec, jehožto nad sniž bělegši brada zasáhla mu po pás, a sto žým žbálo se ležeti na geho šedivé hlavě. Jeho oči ale škwěly se gačodenice gasné, čelo pač podobalo se mramorové tabuli, na niž tato slova: — Pokoj — napřáno stoji.”

„Zdráv buď!“ dj ke mně welebný starec, přistoupiv k loži a podav mi ruky; nemohlbyš mi něgačeho nápoje k občerstvení podat?“ Můj poslední koflík mléka stál vedle mé postele. Y podám mu geg řkauce: „Zde welebný otče můj, přigmi tuto nádobku mléka, nemám nic giného, čímžbych tě občerstviti mohl. Bůh Izraelský rač ti geg požehnat.“ Na to přigav ho starec do ruky, a vyňav z náder nádobku z ryžého zlata, natápal z ní čechosy nad gyleadský balsám woněgšijho sedm kapeček do mléka, a podagjc mi geg s angelským vsměškem pravil: „Dapj se ty nyni, gá giž nežijšnim; twá dobrá wůle giž mne občerstwila. Wypj geg synu můj we gměnu toho, genž žiwot dáwá wšsem tworšim.“ Ga gsem ho poslechl, a když gsem geg wypil, zatmělo se před mými očima; hned pať na to čtil gsem, že gsem opět na mém loži včlechl, a lahodně vsnul. Když pať gsem zase z moci dřimoty pročtl, giž gsem oného welebného kmeta wice uevžrel; než we wšech mých žilách čtil gsem lahodný oheň a nowau sílu w mých koflech. Y powstaw wzšštru gať orel omládlý, chwátám tobě naproti s radostí, bych ti wyprawowal, gať weliké wěcy Hospodin na mně učinil.

Když tať gešše Heman se synem rozprávěl, ehle gasný oblač oba ge obkljčil, a kteréhožto

hlas vycházel, genž se w vsjich Joelových hlas onoho nebeského mládence, w vsjich ale Hemanových onoho welebného starce býti zdál. „Všh gest k milosrdným milosrdný,” tak zněl enen hlas, „a požehnání geho odpovídá na těch, genž do bré konagi skutky.” Sned na to rozplynul oblak a zmizel, zanechaw po sobě sladického, winnému květu podobnau vůni. Heman ale a Joel nazbjrawše kamenj wystawěli Hospodinu na onom místě oltář, na němž každého nového měsíce wděcnau z mléka a medu skládali obět.

~~~~~

Hesyr a Jedyná.

(Dle Jeffela.)

Salomann, syn Davidůw, bydlel na svém letním domě, gegž sobě w údolj Hermon byl wystawěl. A tento dům stál w oboře rozmanitými wysazené stromami a bylinami, gež král z vzdálených krajin sem přiněsti nechal.

Přihodilo se pak, že Salomann gednoho gitra, když slunce vycházeti počalo, na procházku wen wysšel; wzaw sebou dwa mládence, genž ho do lesa sprowázeli, a na tabulce, což gir

předřikal, zapisovali, aby to potom do knihy
svogj, w nižto o rostlinách zemských od cedru
libanského počna až k hysopu, genž na zděch
roste, gednal, zaznamenano zachoval.

Když pak se král w oboře procházege s takov-
ým zaneprázdněním objíral, eyhle krásné pa-
sýřské děvče, kůže v studnice napágegich, spatřj.
V přistaupiv Salomaun k děvčicy, kteráž se
giž zpozdaleka očim geho zalíbila, pohledl na ni
s potěšením; bylatě velmi spanilá a krásná;
oči gegi stkvěly se gačo hvězdy nebeské, rtové
gegí byli červené gačo korale, a wlasy černé
gač dřewo ebenové, plapolaly wškol gegich co
alabastr bilaunkých ramen.

V řekl k ni král: „Zdravá buď krásná holko!
gač se gménugeš?“ A děvče padši k zemi na
tvář a klanějce se genu prawj: „Jedyda gest
gméno děwky twé; — a gegi lica zarděly se čer-
wenosti gačo gablka granátová; ona ale šlo-
pivši dolu očj swých neopovážila se patřiti na
tvář mocnáře swého. Král ale měl zalibenj své
nad tau spanilau děvčicy, a prawil k ni kauce:
„Wstaň wzhlřu, krásná Jedydo! neb nalezla
gsy milost před očima mými. A holka powstawši
wzhlřu chtěla zastřiti oblyčege swého před krá-
lem. Salomaun ale šňaw raussku z čela gegiho

wece k ní řkauce: „Nezasijreg se před obličejem
krále svého, neb věž, že tebe zamiloval sobě, a
mijnj tě uvéstí mezy ženy své do paláce svého.“ —

Což zaslýchši holka zbledla a oněměla třesau-
cí se na všech audech svých; král ale doporučil
ginochům řkauce: „Vemte gi za ruce a sprowo-
ďte gi, nebo ona gest báglivá a řeč má zleřkala gi.

Mládenec poslechl ochotně a vedl gi do let-
ního domu, odagice gi strážnému žen a ženin
královských. U poručil strážný služebným dě-
wečkám aby gi zmly w wodě nardové, a wlaso
gegi olegem škoricovým namastili, a pak w oděm
z tenaunského plátua egyptského oblečenau wy-
strogili. Zednda ale byla gačo gehňátko, genž se
k zabiti wede; srdce gegi tráslo se w rukau slu-
žebných děweček, a ona zamřla oči svých aby
šťwosťnosť oděmu toho newiděla.

Druhého dne bylo Salomaunowi oznámeno
od služebnic řkaucích: Cyhle! Zednda, ona krá-
sná pastýřka plakala celau noc, a nechce ani po-
řmu ani nápoje okusyti, a obličej gegi zabledl
pro zármutek.

U doporučil Salomaun aby Zednda před něj
přivedená byla, a promluwil k ní přiwětivě

řkauce: „Což ti chybuge holubičko má? proč gsau oči twé čerwené od plače, a lječka twá žbledlá?“ Zedyda padla na zem a plakala hlasně; Salomaun pak řekl gi takto: „Mluw co žádaš? Hospodin včiči mi to a to, gestliže newyplnim prosby twé!“ Na to pozdwišla oči swých ku králi, s důwěrau a řekla: Ach Pane! gá gsem newěsta Heshyrowa, wjnohradnjka twého.

Y obměččeno bylo srdce Salomaunowo, a on pozdwihsje gi prawil k nj řkauce: „Wstaň wzhyru a neplač. Odstup to odemně, abych newěstu služebnjka swého za manželku pogal; gdi zatim do pokogjka swého, a žůstaň tam, dokudž tě zamolati nenechám. Poslal pak Salomaun posla k Heshyrowi poručiw mu řicti: Ephle! král požádá tebe, abys se bez prodlenj před njm postawil; protož následuj mne ochotně, abys slyšel slowa geho. Heshyr ale nasledowal posla, a postawil se před krále s podobnau myslí onomu, genž zdoruge smrti, a nessesetřil ani knížat ani wladněš srogjnych před trůnem; neb od oné chwile co Zedydu zstratil, slaužil mu žiwot geho gen k trápenj. A Salomaun dj k němu takto: „Gestliž to prawda Heshyre, že Zednda, pastýřka kozj, gest twá newěsta?“ A Heshyr, sklopim oči swých k zemi, genž se mu slzami zalěsy, odpowědel hluboko powzdychna: gest.

Salomaun ale chtějce skusyti mládence djť ně-
mu řkauce: „Poslyš Hesyře! gá ti dám contnýř
stříbra y wíce, gestliže od Jedhdy wstaupjš, neb
zamilowal gsem sobě gi welice, a chcy gi do poč-
tu swých ženin wzyti.”

Y pozdwihl Hesyř hlasu swého a prawil: ty
mne o králi wsmrtiti můžeš, Jedhdu ale nemů-
žeš wytrhnauti ze srdce mého.

Y zaljbila se králi tato řeč geho; a on po-
řynuw komorníkowi řkauce: Zawoleg Jedhdu,
pastýřku kozý — a komorník učinil tak, gakh
mu poručeno bylo.

Když ale Jedhda předstaupila před krále,
vžřewsse ženicha swého, rozzasnil se obličej ge-
gi gačo twár angela, a nepatřiwsse na krále
ani na knížata a dworany geho, wstahla laská-
wě ruky swé k mladency.

A Salomaun prawil k Hesyřowi: wem k so-
bě swau newěstu domu, neb čistá wycházý z ru-
kau mých, gá tobě nechám přistrogiti swadebnj
hod, a ten centnýř stříbra, za něgž gsem Jedh-
du od tebe wykaupiti chtěł, darugi tobě za wě-
no. A Hesyř a Jedhda padli na kolena před
králem, a libali owrub oděwu geho, a zmačeli

slzami noby geho; pak odebrali se do gegich stánků, a srdce gegich bylo radosti, vsta wšak že-
hnáním krále naplněná.

Šalomoun ale učinil tak gaž sľbil, a ědyž
knjžata milosrdenstw geho welebily, řekl k nim
takto: „Kdož myslí swogi pánem gest,
ten gest sylněgšji nežli onen, genž
mnohá wydobyl měst a.“

~~~~~

K e m a n.

(Dle Šeffela.)

Za onoho času, ědyž Jakobowi potomcy w
Ěgyptě otročili, wynacházal se w službě Nhamne-
sowě, genž heytman byl krále Faraona, mláde-
nec Reman, z pokolení Jozefowa, gehož pán ge-
ho, wozkem wozu swého ustanowil.

Reman byl bohabogný, tichý a libomilý pod-
staty; Nhamnes ale můž zlostný, náhlý a w
hněwu swém náramně diwočý; ěterýž pro dosti
malau chybu Remana zmrškatí poručil; často-
krát také beze wšeho prominění, tak v přjela-
du, ědyž Reman po rowině rychle gel, bil geg a
tlaukl, a ědyž pak z dlaucha přes drsnatá místa

neb nahoru, trýžnil opět přenáramně newinného vožka. Slowem, bylo tomu diwných rozměrů plnému pánu těžko vhowěti.

Zawdy také musyl přisluhowat při stole. Y přihodilo se, že Rhamnes weliký hod strogiti nechal, při němž y Keman obsluhowati musel. Y poručil mu pán welkau naléwacý tyrškau nádobu se stěwostným wjnem do wečeřadla, kdež hosti hodowali, přiněsti. Zde wběhl mu peš mezy nohy, čímž Keman poklauss, a spadna na zem nádobu roztlaukl, a wjno se rozlilo.

Y roznjitw se Rhamnes náramným hněwem na mládence střipěl zubami a chopiw se meče chtěl geg na miste wsmrtiti; gedem ale z hostůw pozadržel mu ozbrogné ruky, a prawil k němu tkauce: „Odpust, mňg milý, pacholci wí swému, kdyžť pať nic smrti hodného neočinił, ba celý newinný gest na onom něšťtěstj.“ Tím spůsobem obdržel Keman příležitost, že pryč prchnauti a se wkryti mohl.

Byl pať před bránau města Memfys weliký a hustý leš, w němž Farao s dworčijnami swými zwěř lowiti obyčeg mýwal. W tom lešy wkryl se Keman až se noc přiblížila, a měsíc temným zaslřela mračnem. Potom objral se

dále až konečně k gedné chalupce přišel, kterauž Sezron, pastýř národu Izraelského obhýmal, genž geg až do dne třetího choval. Rhamneš ale nechal vssudy Kemana hledati. Když pak ale zvědácý bez něho naspět se nawrátili, cupal nohama a rval sobě bradu; neb ačkoliv na něm hněw swůg wyléwal, tať nicméně předcy byl mu ze wssech geho pacholků, a otroků neymilegšj.

Když tedy dne třetího swjtati počalo, powstal Keman časně ráno wzhůru, a rozlaučiw se s Sezronem, hledal w hlubšjim lesy autočiště; neb wečer před tím přinesl pastýřůw syn z města tau powěst, že Farao toho dne welký hon s dworany swými w tomž lesy držeti bude. Tři celé hodiny blaudil Keman mezy cedrami a swidami, a byl náramně vnawen, pročez ohlédal se, zdálizby někde pohodlného newiděl místa, kdežtoby sobě bezpečné poodpočinauti a swého koláče a fješ, gimiž ho Sezron na cestu opatřil, poziti mohl. Wwlezl do gednoho haustj, a sedne k odpočiwánj — ale nastogte! w tom ošamženj widj prostě běžícího koně, gegž hnedka na prwnj wzegženj za tělesného koně pána swého poznal, domysle se, že se mu něgaké nešťěstj w lesy přihoditi muselo. W zapoměl hned na swau bázeň před zůřiwostí pána swého, a chwátal na místo, odkudž oře wtřkati spatřil; a našel Rhamneša

pána svého na zemi roztaženého, ležícího w mdlobě. Nedaleko něho leželo jeho lovecké kopy, kteréž po divokém tanci právě tehdaž, když ho káň dolu ze hřebeta zvrhl, vhodil, kterýmžto padem křeslu sobě na zemi vyrazil. Reman ale domnívav se, žeby vrtový byl, chtěl se dát na autě, aby snad někdo z Egypťanů přiběhna, geg za vraha pána svého nadržel. Mezy tím ale myslil sám v sebe: gá kopy sebau vezmu, kteráž mi w této pustině protivá lotrům a divé zvířeti k obraně slaužiti může. W tom ale, když se pro nj ohybal k zemi, probudil se Rhamnes ze swogi mdloby; a když oči otevřew mládence s kopym před sebau stojícího vzřel, domníval se, že ho vsmrтитi a křivdy sobě učiněné pomstiti mĳnj. Y zvolal Rhamnes k Bohům swým egyptským, a pravj w smrtedlné aužkosti swogi: „Ach synu můg odpust mi a zachowey života mého!“ Y vhodiw Reman kopy na stranu, padl na kolena před pána svého tkauce: „Kterak bych se takowého hřichu dopustiti mohl před Bohem Izraelským, abych rukau swých wložil na pána svého! Nebog se pane můg, gá gsem zde, abych ti pomohl.“ Tato řeč obměkčila srdce Egypťana, an se bil w prsa swá; a hogné slzy tékly mu z očí na ruce mládence, kterýchž mu ku pomocy podal. Reman ale pozdvihl geg z země, a wložiw geg na bředra swá, nesl geg za dva hony cesty,

daleko přes leš, až se s lowcami královskými potkal, kteří wložiwše geg na plášť, a chopiwše se čtyřech cypů geho néšli ho do přibytku geho: Reman pak nevchýlil se od strany geho; a když do domu wcházeli, eyhle wyšla mu wstříc Nefte, dcera geho; ana widauce pohromu, kteraž se otcy přihodila, lámage rukama nad ním, plakala hořce. Rhamnes ale těšil gi, řka: Ne-
hořečúg dítě mé nademnau, gá žigi gessťe; že wšak dotud žiw gsem, mám k poděkowánj Remanowi, bohabognému mládency, genž se mi za glé dobrým odměnil; a Nefte zhlédla na mládence, a zamilowala geg; hned pak ochotně leka-
řúw powolati nechala, genž nemocného přewázali, a bylinami, a posylugjčými masťami hogili. Reman ale nevchýlil se od lžje pána swého, a napomáhal dnem y nocí welmi pečlivě geg obsluhowati, pokawád neduhu swého spro-
stěn nebyl. Když pak Rhamnes tau geho ochotnost, pečlivost a lásku w obsluhowánj, a bolesti swých vlechčowánj pozorowal, zplakal častokrát na hrdle geho, aneb šklopil oči swých pro stud, že tak vkrutně s dobrým nakládal mláďencem. On nemohl bez něho býti, a učinil geg hned toho dne, gať z nemocy powstal, zbrognossem swým, a Nefte obdarowala ho opaskem, gegž swými wlastnjmi rukama zlatem a rozmanitobarweným hedwábjm wykrumplowala. „Rema-

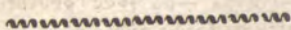
ne," dj ě němu Rhamneš, ědyž panna wen
wyslla, „Neste gest wtěcha žiwota mého — krasná a dobrotiwá, a hodná komňatu ěnjžete ozdobi-
ti: ona ale miluge tebe, ne proto, že Jozef Děd twój byl ěnjžetem w ěragině Ěgypt-
ské, nýbrž pro twau wěrnost, ěterauž mi
prokázal, a že na stezkách ctnosti pokračuješ.“
Keman pokloniw se hluboko přede pánem swým,
genž mu své prawice podal, ěterauž on, nazý-
wagice ho otcem swým, wděčně poljbil. A ědyž
Neste do swětnice weslla, snaubil ge Rhamneš
spolu, a požehnam gich oba do swěho náručí
obgal.

Po třech měsících byl Keman manželem Nes-
ty, a byl žiw s manželkau swau rowně tak gať
Jozef Děd geho s krásnou Asamat, ěterauž mu
Sarao dal za manželku.

Přihodilo se pať po několika letech na to, že
Mogžiš služebník Boží dítky Izraelské z Ěgypta
wyrědl, an takto ku Kemanowi dj: „Můj milý
wystěhlg se se mnau, a národem swým z ěragi-
ny této modlářské!“ Na což mu ale odpowědl
Keman: „Gá gsem celý žiwot můj Bohu Izrael-
skému slaužil, a Neste manželka má, bywše od
gednoho ěněže maudrosti ěgyptské wyočena, ělání
se podobně gaťo gá gen gednomu gedinému Bo-

hu nemiditedlnému, w čemž mezy námi ten gediný gest rozdíl, že ona geg gináč nežli gá nazývá." Y rozhorliv se Mogžjš roztrhl oděv svůj, a křel Remana, nazýwajíc geg modlářem; a otevřiv ust svých chtěl mu zlořečiti: zlořečenj ale geho zemřelo na rtech gemu, a gázyť geho gako zymnjm mrázem ocepeněl. Y přepadla geg bázeň weliká, a on dj Hospodinu w noci na loži svém, proč se mu w horlenj svém pro čest geho ta příhoda stala? A Hospodin odpowěděl gemu řkauce: „Ehlye prawjm tobě, že těžkého Zazyka podržjš celý čas života swého, poněwádž Remanowi zlořečiti chtěl, genž nepříteli swému odpustil, a života mu zachowal; gá gsem tobě nezlořečil, řdyž gsy Egyptčana zabil, a geg w tegnosti pohřbil. Wúle má gest, aby Reman w kragině této pozůstal, a gméno mé potomkům swogjm rozsýwal. Řdyž pak tisíc a pět set lét přeběhne, tak gedem z prapradjtek geho přigme pohostinu do stánu swého gednu ženu z pokolenj Júda še swým gednorozeným synem, kterýž neyvyšši bude mezy syny lidskými." Mogžjš padna na twář swau řekl: Ach Hospodine můg odpust služebnjku swému; a gestliže se čerwjť opowážiti smj s Jehowau rozprávěti tak gménůg mi onoho může, o němž mluwiti ráčjš. Ale Hospodin odpowěděl řkauce: „Řdyž dnové přichodu geho vyplně-

ni budau, tať geg spatřjš na hoře
Tábor."

Hanna a Sulamit.

(Dle Krumachera.)

W fragině Izraelské, lžbezné hory tábor, bydle-
la gedna bohobogná wdowa gínem Hanna, še
swau gedinau dcerussťau, genž Sulamit slaula, w
malé a welmi chatrné chalupce; bylať welmi chu-
dobná, než srdce gegi bylo bohaté na ctnostech,
pročež taťe wždy weselé, a dnowé gegi plynuly
w tiché samotnosti. Hanna gaťožto bohobogná že-
na cwičila wždy dcerussťu swau wssemu dobré-
mu hñed od autlého dětinstwj, wyprawugje gi,
ťteratť milý Bůh neščjssnau rozmanitost bylin
ze země plodj, a rosau nebesťau obwlažuge, a
slunce swé nade wssim, což žige, wycházeti ne-
chá; a řteratť lidem neskónčená dobrodinj řaž-
dodenně prořazuge. Přitom wykládala gi z pi-
sem swatých mnohé řrásné přjběhy a nawčení; a
řdyž tať matka rozprávěla, žalěwaly se řasto
slzami oči gegi; což pozorugje Sulamit řřká-
wala ř matce swé: Mamině milá, řdyť pať ty
plačeš! proč se žaljwagj oči twé slzami? Na

což Hanna všimnouce se, odpověděla tkaucy: O mé roztomilé dítě, třebaž možná, aby oči mé vděčně nezastžely, když sobě dobrotu Božskou a jeho nesmírnou lásku připomínám, gať velmi welká gest, že gi ni žádný člověk pochopiti nemůže.

Tať často spolu rozprawjwali, a gaťž gegich slowa, tať též y skutkové ctnostni a zbožni byli. Bůh ale požehnáwal gim gegich malého hospodářstwi tať hogně, že gegich zahrádka mnohonásobný vžiteť nésla, gaťož y stromové, genž gegich chalupku zastjnowaly, a nad střechau wzchůru se rozpjnalý, tať welké množstwi owoců wydávali, že mimo swogi potřeby naučným a chudým že zbytků občerstweni vdělowati mohli. Tehdáž tjkávala Hanna k dcerussce swogi: Milá Sulamit! cýtjš to w srdec swém, že blažslaweněgšgi gest vdělowati, nežli přigjmati? O blaze, blaze nám, že y my něgaťau částěčku z těchto darů Božjich za obět podati můžeme, a že ni žádný nezhrdá, a od nás se odwracuge, tať spolu ticho a wesele w své malé kátrčce žily, gi ošťrášlowaly, a swau zahrádku pilně wzdělawaly.

Y powstala w gegich končině nákažliwá nemoc, na ni se y Hanna velmi nebezpečně roz-

stonala, a gegi dceruška Sulamit ž litoſti, ſta-
roſti a aužkoſti ſpolu onemocněla.

Tehdáž poznávala matka, že brzy vmřiti mu-
ſí; y pravila, vſmíwage ſe, ſlabým hlasem ě
dceruſſce ſwé: Mé milé dítě! má hodinka při-
bližila ſe, že ſe giž s tímto ſwětem rozlaučiti
muſím; ale neſpauſtěg ſe niċoli nádege, a ži-
ſtañ weſelá! Dnen láſkawý otec náš nebeſký
obſtará ſe o twé neylepſſi dobré! Což propo-
wědewſſi, nemohla wíce mluwiti, neb ſýla gegi
wſſla gi celá.

Sulamit ale plařala hořce, a ſleřnauć po-
zdwihla ruċau ſwých ě nebi, modlila ſe taċto:
O ty dobrotiwý otče nebeſký! raċ mi zachowati
mau neymilegſſi matċu, mau gedinau wtěċu na
tomto ſwětě, neb ěteraċbyċ mohla zde bez ni
ſamotná pozůſtati. Taċ modlila ſe weċer Su-
lamit, a angelowé wzněſli wzĥůru ě trůnu Wſſe-
mohaucýĥo gegi newinné wzdyċánĭ a wraucnau
modlitbu.

Když paċ denice wzſſla a milé ſunce wy-
ċájeti počalo, y tu žarděla ſe laĥodnau žárĭ
nowého dne gegiĥ malá ſwětničċa, Sulamit
ale přiwínula ſe ě mateřſkému lůnu by gi ža-
ĥřila, a w tom eyĥle přiblížil ſe angel ſmrti w

glaté záři gitřnj gasnosti, a rozvázal gegich dusse od těla. A tak Hanna a Sulamit wznášeły se wzhůru w rannjho slunce gasnosti k požíwání ragské blaženosti onoho krásněgšjho swěta, po něj wždy gegich nábožné dusse we wezdegšjim taužily žiwotě. A tak vyplnila se na nych tá wtěšitedlná propowěd ducha Božjho: Blahoslaweni mrtwi, kteříž w Pánu umjragi.

Jánor a Dýna.

(Dě Jeffela.)

W poslednjch dnech Belsázara krále Babilonského wynacházel se mezy zagatými židy Athánael, mňž podlewa srdce Božjho, gegž Bağoa komornjč králowský strážcem nad stádami swými ustanowil. Athánael měl pač dceru, genž Dýna slaula, čtrnácte let starau, genž nejkrásněgšji byla mezy dcerami Izraelskými.

U stalo se, že když ona gednau při stole Bağoa obsluhowala, očim geho se zaljbila, a on zamilowaw gi sobě, chtěl gi za kubenú swau pogiti. U padla Dýna před nim na kolena swá,

a plačice takto k němu pravila: Pane! já jsem
 dívka tvá, a život můj stojí v rukou tvých,
 ale raději wolím umřít, nežlibych hříchu při-
 molila protiv Hospodinu Bohu svému. V smál
 se Bažo a děvčeti a srdce jeho zapálilo se o to
 větší lásku; a když jednoho večera Dýnu v
 své zahradě zastihl, chtěl jí násylným způsobem
 k vůli své nutiti. Dýna ale bránila se násylní
 jeho, a vytravšši nůž z opasku svého, poranila
 ním komorníka na ruce jeho pravé. V rozj-
 til se Bažo hněvem náramným velmi proti
 ní, a poručil jí chopiti a do temného žaláře, aby
 tam zhnula, vrhnouti. Děvčátko ale pozdvih-
 šši rukou svých k nebi prosyla hlasným volá-
 ním o pomoc Boha Izraelského; a Bůh Jak-
 bub wyslyšel modlitbu její, a zbudil jí wypro-
 šitele, jenž jí z oková smrti wysvobodil.

Ten byl syn Bažosův, Jánor, bohabogný mlá-
 denec, a geden z včedlnější knížete Daniele, gegž
 král nejvyšším nad všemi mudrcy celé kra-
 giny babilonské ustanovil.

V otevřew Jánor o půl noci dveře žalá-
 re, a wstoupiv do nich, takto k Dýně, řka: Zdra-
 was buď spanilá panno! Uhye já přicházím
 rozdrobiti okovy tvé. V wyslékl ochotně geden
 z oděvů svých, a oblékl jí do něho, a zbarwiv

tvář gegi, aby poznaná nebyla, zstahl prsten pečetnj z prstu svého, a vstrčil geg na gegi prst, a pak takto k ni wece: Ddeber se ochotně odtud, a Bůh otcův tvých rač tě sprowaditi na cestě své. Obrat krokův svých k palmova pahorku. V oném na vrchu ležícím lesy, kdežto nálezněš Deboru prorokyni, genž wdowa gest mudrce Sadracha, přítele učitele mého Daniela. Té vřaž pečetnj prsteni můj a řečni: Jánor, syn Bašoův, komorník královského posílá mne k tobě, abys mne vřyla v stánu svém, dočkavád se hněvu otce geho nevšogil.

Dýna dobrořečila mládency, a poljbiwssi okra-
geť oděwu geho, chwátala odtud gať srně giž lo-
wečké seny pronasledugi. V učinila tak gaťž gi
byl Jánor poručil; a Debora přigala gi lastka-
wě gaťo matka swau přigjmá dceru, a wypra-
wowala gi, že Jánor giž za celých sedm let ko-
lena swá před modlami neohnul, nybrž že Bohu
Izraelskému slauží, a gemu samému se klaní.

Přihodilo se ale, že w pátém měsíci, Kores *)
mladý persianský král proti Belsázarowi králi
Babilonskému s wogským svým do pole wytahl,
a Belsázar král klesl ostrým mečem geho, a

*) Kores neb Týrus.

Wagoa padl též na straně geho a wsechno geho zbožj připadlo za kořist nepříteli.

Za oných dnů seděla Dýna w stíně palmowého stromu při slunce západu, a myslila na otce svého, a na Gánora, na něž zapoměti nemohla, a myslila sama v sebe takto: Dby on pastýř byl, takby chudá Dýna owce své gemu při straně pásati mohla. A hle když tak myslila přišel Althánael otec a Gánor s ním na pahorek wzhládu; neb oni prchli do hor před oděncami Koresowy. A Debora přivítala ge přátelsky do přibytku svého, činje gim dobře a přechovála ge za tři měsíce w domě svém. Kores ale wynesl mandát w celé té řissi, aby synové Izraelští na swobodu propuštěni byli, dovoliw gim do vlasti otcůw svých se nawrátiti, a chrám Geruzálemský, gegž Nabukadnézar wywratil, zase wystawěti.

Tenkrát powstal Althánael wzhládu s dcerau swau Dýnau, a Debora proročyně, aby se s národem svým domu nawrátili. Gánor ale prawił k Althánaelowi: můj milý deg mi dceru swau za manželku, a nech mně abych sprowodil wás do dědictwí Jakubowa, kdež bych y gá Hospodinu slaužil, a klaněl se mu w domě geho swatém.

Y pogal Althánael ruky dcery své Dýny a ruky wyswoboditele gegiho, složiw ge gedno w druhé požehnal gich řkauce: Hospodin ráč wám žehnat i zde na zemi, a wděl hogného potěšsenj a po-
koje srdčým wáším. Pať odebrali se wšichni spolu do města swatého, a wystawěli tam sobě přibyteč.

Jánor pať a Dýna, splodili syny a dcery, a stáli o welké wážnosti při wesskerém lidu, a požehnanj Boží bylo s nimi, proto že se ho báli, a křáčeli na stežkách zákona geho.

~~~~~

Samuel a Eli.

(Dle Krumachera).

Pachole Samuel slaužil Hospodinu w Synu před nejwvyšším knězem Eli, a byl Bohu y lidem milý, poněwadž Bohu čistým srdcem slaužil, a byw poslušný a pilný prospíwal w moudrosti.

Synové ale Eli Hofny a Pinehaš byli bezbožnj ģinossi, genž nedbali na Boha, a gich ne-
Mechetnost byla weliká welmi.

Y stáli gednoho dne před domem otce svého, Eli, pod stromem, a pachole Sámuel stál mezy nimi w bílém a dlouhém lněném oděvu přepásaný. Hofny ale a Pinehas mluvili zlá a oplá zlá slova před všima newinného žinosska.

Y žarděl se Sámuel náramně tak že obličeg geho od studu zahorel gačo večernj červánka, když se den k svému schyluge cýli. Ano tak začerweňal se mládeneček ponehprw w twáři své, neb on neslyšel gestě až dosawád z lidských nst od svého dětinstwí ani gediného zlého slova. Oni ale zlj pacholjcy wysmjwali se mu, že se obličeg geho nad řeči gegich tak welmi žarděl. A Sámuel odwrátiv se pryč od njch na stranu plakal.

Eli widauce geg plačjchýho přistaupiw k němu táže se řkauce: Což gest ti synu můg, že plačeš? —

Y odpowěděl Sámuel, Hofny a Pinehas synowé twogj mluvili zlé věci předemnau, nad čímž se srdce mé pohnulo, odkudž ohniwá čerwenost wstaupila do obličege mého, oni pak posmjwali se studu mému.

Y obegmul Eli pachole Sámuele, a přiwiniw geg k srdcy swému dj k němu řkauce: Aleh

synu můj! neber to sobě k srdci a nechtěj nad tím plakat, že tě synové mají tu posměchu měli. Ty jsi vyvolený Hospodinův. Ale co mně na tobě těší, to zarmucuje duši mou nad vlastními dětmi mámi. Neb oni zhubili svůj vlastní květ v sobě, kterakž možná aby kdy dobré ovoce vydati mohli!

Y plakal Eli hořce nad syny svými, že se oči jeho zatměly; neb oni nečinili nic cožby geg bylo těšiti mohlo, nýbrž vše, což mu sloužilo k zármutku. Samuel ale potěšoval srdce Eli nejvyššího kněze, a chodil vpřímo po cestách Hospodinových.

~~~~~

S a ě a r.

(Dě Krumachera).

Když Saěar z přibytíu Abrahamova vypuzená na poušti Bersába se svým synáčkem Šzmaelem blaudila, a voda, gižto gi Abraham dčbánek dal na cestu, vyšla; počalo pacholáto náramnou žižni utrápené mbliti a vpěti; neb nikdy nebylo k spatření ani průdu aniž studánky, odkudž by geg byla oběerstviti mohla. Y pla-

Ěala Haġar weimi hořce, a vzdychala řkaucy: Ach ždaliž pať Hospodin zapoměl na toto newinné dítě? — gá ráda vmru, řdyby se gen nad mým dítětem smilował! —

Což propowědewši vložila pachole pod stromem we stíně, a vzdálimši se maličko od něho sedla naproti řkaucy: Není mi možná, abyť geg vmjirati widěla. A pozdwichši hlasu swěho a lámage rukama plakala hořce.

Y wyslyssel Bůh hlasu pacholátka, a oterčel oči Haġar matky geho že w blizku vzřela studnicy. Y chwátala k ni s radostí, a naplniwši ochotně džbán swůg wodau, podala chlapečkowi piti.

Y řekla potěšená Haġar: Neslyšij Hospodin slzy newinnosti a hlasu lásky, a řdež nauze na neyweyš wystaupila, tehdaž gest neyblizje se swau pomocy.

~~~~~

Smrt Abrahama.

(Dle téhož).

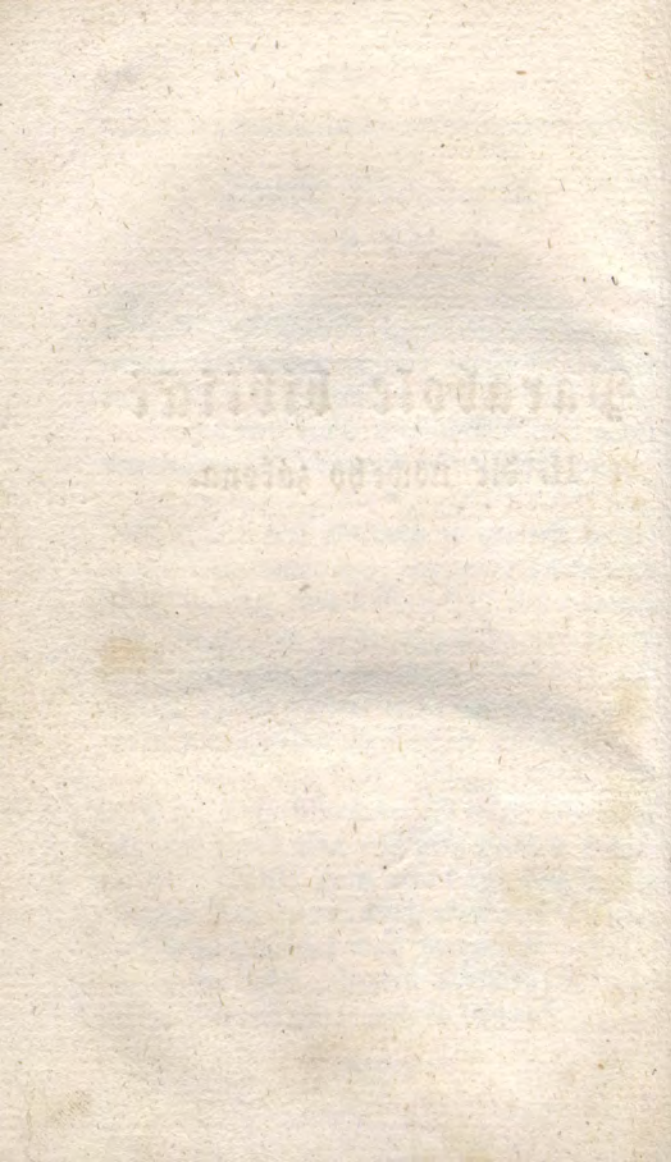
Když se sfloňovaly dnové Abrahámovy — onoho božského muže a reka v wjře — vložil se žiwota sotý w swé wysoké stáři na ložcy swém, a powolal dítě swých a wůčekůw k sobě, a oni shromaždiwše se obstaupili wškolj postel geho.

Y řekl k nim wsmjwage se welebný statec: Děťátka mé milé! nynj mne wolá k sobě onen Bůh, na něgž gsem wždy wěřil! Což propowědow udělil gim swého otcowského požehnání. Dítěy pak geho sformautiwše se nad řeči geho počaly plakati řkauce: D by tato hodinka gessťe gedenkrát přessla.

Y řekl k nim Abraham: Ne tak mé milé dítěy! ne tak: zdaliž gsem celý mšg žiwot w prawdě a lásce nechodil? — y kterať měl bych se nýnj zdráhati když na mně wolá, abych gaťž ráčj ochotně hessel? — Což když propowěděl nakloniw hlavy swé pokogně skonol. A obličeg téhož mrtwého Archotce zdál se gaťoby dřjmal.

Parabole biblické

II. díle nového zákona.

Gežjš kral ditek.

(Dle Hauĝa).

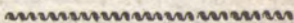
Gežjš Nazaretskŝ, Marye neposŝkwrněné, nepoĝorněgŝŝi a neyswětěgŝŝi Panny gednorozenŝ syn, gemuŝto hned při geho narozenŝ negen betlehemŝŝti paŝtŝřŝ, nŝbrŝ y ŝdaleka přŝchozŝ mudrcŝ w geŝlách leŝŝcŝmu, gaĝoŝto neywyŝŝŝimu krali ŝwěmu ŝe klaněli, byl giŝ w ŝwěm dětŝŝŝwŝ taĝ welmi přŝgemněho a welebněho wzhle-
du, ŝe geg wŝŝichni mladŝ y ŝarŝi milowali a ŝ potěŝŝenŝm na něg paťŝjwali. „D wŝzte, pať wŝzte! gaĝ welmi krásné, roztomilé, tiché a ctnoŝné geŝt ono pachole Gežjš syn Marye!“ řŝkávali ĝ sobě Nazaretsŝŝti obŝwatelowé, ĝdyŝ geg v proŝtřed ditek ŝwŝch ŝtogŝcŝho neb ŝedŝcŝho widěli. „ŝda-
liŝ ĝaŝde ŝrdce paťŝe na geho krásnŝ a welebnŝ obliĝeg, ĝ miloŝti ŝwogŝ nenaĝloŝuge? Paťŝte pať, ŝ gaĝau pozorliwoŝti a poŝluŝŝnoŝti y ŝarŝŝi pacholata geho řeĝi pozorugi, a gaĝá tichoŝt a láŝŝka meŝy nimi panuge, ĝdyŝ on ŝe při gegŝch hřŝĝ-
ĝách wynacházŝ!“ Ano Gežjš byl wŝŝech ditek

miláček, gimžto žádná hříčka bez něho vtěšitelná nebyla, an giž gať pachole nad gegich panował srdcy.

Y řekli gednau wespolek: Wdělegme sobě Gežisse za krále; nech ať nad námi panuge. Ale kdez wezmeme korunu a žezlo a plášť šarlátový, abychom geg slusně wystrogeného na trůn jě posaditi mohli?

A čemuž mi, odpowěděl Gežiš, wšechna ta žewnitěnj sláwa? Má neywětšij čest a sláwa pozůstáwa w tom, když mne můg otec nebeský wzchůru swau milosti korunuge. Eyhle mé žezlo, prawj ě swým mladým poddaným, vložugjc na polnj, w ruce své držjch, lilium. Eyhle trůn! tento ěwjtm přikrytý kopeček! za králowský šarlát slaužj mi můg bjlý dětjnský pláštěček. Což řkauc posadil se na swůg zelený trůn; zatjm snášela se nad njm bilaučka, ljbegnau žáři oběljčená, holubice, gasnau w zobáku z nebeského blešku w způsobu wěnce nesaucý korunu, ěterauž, spustiwišj se dolu, na geho wsadila hlavu. Nynj ěleťšje před njm pacholátka, ěláněli se gemu gaťožto ěráli swému; on pať pozdwihna se z trůnu swého, a wstaupiw mezy ně taťto ě njm láškawě wece: „Wstaňte miláčekowé mogi! to což na mne pozorugete wzpůsobyl můg otec, genž

nad námi w nebesých panuge. Gemu samému, gačožto wssemoħačymu nebeš y země krali, wssechna čest, chwála a sláwa náleží; gemu se tedh s wraucnostj kláněgte, a celý život váš poswěcūgte; za což hognau w nebesých přigmete odplátu'. To řka klekl v prostřed njch, a pozdwi-
hna oči swých božských k nebi modlil se takto:
„Otče! poswět se w těchto mých ctitelých gméno
tvé swaté. Zachoweg ge k budačymu rozhogněnj
sláwy své Amen!" Kteraužto modlitbu řdyž do-
konal Gejšš, kral ditek, zmizela gasnost, kteráž
ho obkličowala; od té ale doby wssichni lidé tiché-
ho a newinného srdce widjwali obličeg Gejšše
lahodnau obestřený záři.

Chudý Lazar.

(Dle Krumachera).

Gednoho dne, řdyž onen chudý Lazar přede
dweřmi hodugjcého boháče hladowitý ležel, a psy
geho wředy lizali, křácel tau cestau wedle giný
těž welmi chudobný muž, genž Zadoř slaul, an
widauce wbohého Lazara w tak přenáramně nauz-
ným stawě, politowal geg w srdcy swém. Y při-

slaupiu k němu Zádok, dj k němu vřauce: gá tobě syce, gsauce sám rovně tak velmi chudobný gačo ty, a mage hromádku ditek, kterěž wyžebra-
ným chlebem žiwiti musým, žádné almužny vde-
liti nemohu. Wšak ale negsauce tak gačo ty wře-
dami obtížen, weljm se s temito zvířaty, genž
gedině nad tebau slitowánj magj, wšetřenj tebe
zdělití, abych od njch delegi zahanben nebyl.

Tak wrece chudobný Zádok, a laskawé slzy ka-
paly z geho přjwětivých nad bjdau swého bližni-
ho litoštně zalitých očí. Na to podaw ruky swé
chudému žebráčkowi tak k němu prawj: Poď se-
mnau do přjbytku mého, neb mám swau wlastnj
malau chalaupku, kdež tebe podlé možnosti mogi
osšetřim; a poněwadž mŕg wlastnj stůl k twému
wyžiwenj nestačí, tak pro tebe drobky z tabule
onoho boháče zbjrati budu.

Když milosrdný Zádok swau dokonal-řeč, po-
daw mu Lazar ruky swé prawil: Ano gá pugdu
mile rád s tebau; neb Bůh wywolil tebe z ohle-
du twého žbožného a milosrdného srdce, abyš mi
bránu do nebes otewřel, a poslednj hodinky ži-
wota mého osladil. Gá giž velmi maličko potře-
bugi, ale kterač bych tě o to požehnánj připra-
witi mohl? —

V kráceli tedy spolu k gedné vzdálené postran-
 ni palachem přikryté chalaupce, do nížto Zádok
 Lazara uvedl, a manželka jeho přivítavši geg
 velmi láskavě připravila ochotně z měkého listí
 a suchého mechu postel w komůrce, na níž chura-
 věho Lazara vložili a chatrnau přikryli huňkau.
 Potom pak Hanna manželka Zádokowa podala
 mu misečku mleka, gehož on ale oкусyti nechtěl
 řkauce: Srdečné díky vzdávám ti dobrá ženo
 za twau milosrdnau lásku, kterauž ti milosrdný
 Bůh štědře odměniti ráč, gať bych geg skutečně
 oкусyl, — než prosím tebe, abys mně ku počer-
 stwenj několik hltů čerstvé podala wody, neb ži-
 žnjm náramně, vsta má wypráhly od wnitřnj
 horčnosti, kteráž mne rozpaluge.

V wyběhla Hanna ochotně k studánce a nabe-
 rauc nádobu čerstvé vody, podá mu gi k vha-
 sšení žižně; kterěž napiw se Lazar pravil: O gať
 welice občerstwená gest dusse má, a položiw hla-
 wy své na poduštku, kterauž mu podložila, vsnul
 lahodně. Zádok pak sochrugie olimowau větroj
 ochlazowal přemile lich Lazarowých; w kterěžto
 práci střídali spolu Hanna a manžel gegi až do
 poledně, zbraňugie mauchám, aby mu obtížné
 nebyly, w geho přigemném spánku; w němžto se
 Lazar usmíwal, gaťby se mu něco radostného
 zdálo.

Což widauce Zádok a Hanna manželka geho prawili possepmo gedem k druhému: O by chudáček vzdrawěl w náš!

A tak lahodně dřimal Lazar několik hodin, a když se den skloňowal zbudow se ze sna a pozdwihsna oči swých wzhláru takto k nim prawj: Roztomilj lidé! gať lasťawě wy o mne pečujete, a mne štetíte! Nikdy gestě neočusyl gsem tak sladkého spánj gaťo zde w wáš w této chalaupe. Zdálo se mi, že mne dwá angelowé do nebe nessleri. A zdaliž tomu tak není? zdaliž lidé sprostého a lasťawého srdce negsau prawj angele Boží zde na zemi? Wámť dobřj lidé k poděťowánj mám ty neyšťewostněgšj a neyšladšj hodinky života mého. Mé srdce gest plné pokoge a sladčisti. Protož cýtjm to na sobě, že se hodinka má k wyťročenj z tohoto swěta giž přiblížila; neb chudému a otrápenému gest poslednj geho hodina počátek a předchůť blaženosti nebeské. — To propowěděw Lazar podal Zádokowi a Hanně geho manželce ruky swé a vsnul s usmjwagjčjm se obličegem w Pánu, a swatj angele Boží wněsli dussi geho do ráge a složili gi do Abrahámowa lůna. Zádok pať a Hanna plakali nad njm a pohřbili geg w tichosti wedle otcůw a přebuzných geho.

Duch pať zemřelého Lazara učiněn gest strážným anjelem Zádoka a Hanny manželky geho; a když oni obá dwá w gedné hodině skonávali snášel se nad nimi, a swým lahodným wánjm wškol nich ochlazowal obličeg gegich, oni pať zásledhli tato lizezná slowa: Błahoslawni milosrdni, nebo oni milosrdensiwj dogdau.

~~~~~

S a l o m e.

(Dle téhož.)

Salome, pobožná matka Jana miláčka Gejšše, stála gednoho garniho večeru při Genezaretském gezeře w tichém rozgjmánj pohřizená.

Slunce bylo giž práwě zasslo; šarlátowé večernj čermánky stěwěly se na obloze nebeské, a w zardělem tichém powršču gezera; na vzdálených pať horách blankytný pawaučník roztažený ležel. Salome ale patrila na zardělau gezera hladinu.

Y wystaupj wen otec Zybďán ze swé rybařské chalaupky, an spatřiw manželku swau hluboce

zamyslenau takto k ní wre: Proč pak má Salome stojiš zde na břehu jezera tak samotná a hluboce zamyslená májící oči své slzami zalité? —

Na což mu odpověděla Salome tkaucy: Já sobě rozzímám světlých večerní červenost v té tiché vodě.

Y proč pak ráděgi vzježeni své neobracuješ wzhlůru k nebeské obloze? táže se Zybďán; na což mu odpověděla Salome: já gsem dřiw také ono překrásné světlo nebeské rozzímala, nyní ale zdá se mi v zrcadle téhož tichého jezera krásnějši býti a lahodnějši. Wiž pak gať tichaunko teškau geho wlnečky, newědauce že se v nich gasnost nebeská wzhlídá. Přitom pomněla gsem sobě na našeho milého syna s mateřskou srdečností.

S žagistě není nic tak krásného, gaťo když gasnost nebeská čistau sprostnost a newinnost oswojuje, zatím ona tisse po cestě své počory kráčí. Mějšiž Jan naše nejmilejší dítě tak gaťo přiwé, a není spolu důvěrný miláček onoho Božského Nazaretského mňže?

Petr a Jan.

(Dle téhož).

Ednoho dne seděli spolu Petr a Jan ve stínu palmového stromu, rozprávějce o předeslých časých, když ještě Pán s nimi přebýval, v kteréžto rozprávce přišli na onu drahou masť, kterouž Magdalena v Bethany na jeho wyléla hlavu. Y řekl Petr: wišli pať se vpamatowat gať přisně on wzhlédl na Gidáše, když prawil: Proč pať tato masť nebyla ráděgi prodaná za tři ste grossů, a rozdáno chudým? Na náš ale, ačkoliw y mi gaťo Gidáš gsme smeyssleli, nicmeně předce přiwětivě patřil.

Y odpověděl Jan: gá gsem se mistra na příčinu tážal, a on bj ke mně řkauce: Wy gste syce nedobře mluwili, což ale stalo se od wás w spřimnosti srdce wasseho, tať gať gste w tom skutečně smeyssleli. Y kterak byl bych se tedy na wás mohl hněwati, a wás laškawě nepowětiti? — Gidášowi ale chybowala ona přiwj ctnost, totižto prawdiwost. A zdaliž Gidáš, doložil Jan; nezradil brzy na to swým poljbenjm mistra.

Tak pravil miláček Geژیsse. Přisnému ale Petrowi wypreystily se hogné slzy z očí, neb spoměl sobě, že y on gednau pravdě nezůstal wěrný.

~~~~~

Z a c h a y.

(Dle téhož.)

Z městě Gerychu w zemi zaslíbené žil byl Zachay onen neyvyššíj celník, gehožto domu stalo se spasení přítomnosti Páně, genž vzřew geg wedle gdauch na stromě marussowém, a znage ctnostné srdce geho, obljbil sobě v něho hostem býti; ten prawjm žil gestě potom mnohá léta gažožto wyznáwač geho. On byl syce malé postawy, welký ale w ctnostech a pobožnosti, genž w spravedlnosti krácel před Bohem y před lidmi, činíce chudým mnoho dobrého z bohatství swého, kteréz spravedlivým způsobem zeyškal.

Mjwal pak Zachay w obyčegi každodenně ráno před slunce východem wstáwati, a potagně do pole před městem Gerycho vycházeti, odkudž se wždyč s potěšením ducha swého nawracowal, a pak s radostí swau denní práci konal.

Což když manželka geho, příbuznj a domácí pozorovali, říkávali jeden k druhému: Kamž pak ale chodjvá každického rána? Ey pustme se posradmě za njm, abychom vysšetřili, co asy wenku dělává. Neb stogito zagistě za práci, abychom tiché gednánj tač welmi bohabogného mňže vyskaumali.

Tač vradjce se wespolek wysšli gednoho rána, geho manželka a přátelé křáregjce pomzdaleku pokogně za njm.

V pozorovali, že se vpřjmo k onomu marusso-
wému wjrá stromu, z něhož ponejprw swého Spa-
sytele vzřil; oni pak wchiliwssse se wstranu, wšryli
se w hági. Byli pak tehdaž welmi parnj dnowé,
w časy totižto žnj.

Když zde w hági chrástjm zastřenj patřjce na
něg pospolu stáli, widj, kterač Zachan malý pod
swým oděwem děbánek wytahl, kterýmž nabe-
rauce wodn z bljžkého potaučka, kočeně tohož
stromu poléwal, neplech wškol něho plel, a wel-
mi pečlivě gemu hodlal. A když celau swau do-
konal práci, postawio se před njm, s welkým
potěšsenjm naň patřil, a pak obrátio se k Ge-
rychu, domu se naspět wjral.

Nynj wystaupiwšše přátelé geho wen a háge, a přistaupiwšše k němu, smáli se přiměřivě a pravili řkauce: Cyhle Zachay! my sme twé potažené konánj wyškaukali, neb nemohli sme dluho pochopiti, proč asy každého rána tak časně za město wycházjš. Y proč pak gednoho neb druhého swých čeledjnů sem nepošyláš, aby stromu toho, gegž tak welice milugeš, šetřil?

Na což gim Zachay odpowěděl řkauce: Wy gste nedobře gednali, že gste mau tagrau cýtliwost škaukali, kterauž še mnau děliti nechcete. Neb cýtliwost býwá w tichosti spložená a miluge tichost. Nynj ale prosým wás mj neymilěgšj! aby ste mi přáli mau děrjnškau smyslnost. Neb onať byla, kteráž mne sem k widěnj Spasytela mého pudila, a kteráž geg do mého přibytku wvědla.

~~~~~

K e f a š *).

(Dle téhož).

Gednoho dne časně ráno, když se ledwa něco roždniwati počalo, a lidé gessťe spali, putowal

*) Kefas. To slowo znamená w gazetku hebrejškém škala. Kterýmžto gménem nazwal Pán Gežjš apóstola Petra.

Kefas, apostol Páně se swogim milým včed-
njkem Janem, genž Marek Saul, přes gednu
wesnicy w kragině Galileyské.

Dbywatelowé též dědiněky byli gessě tehdaž w
tuhém pohřizenj snu, tať že gessě ani žádného
lidského křočka, aniž hlasu slyšeti nebylo, oni
pak tež ticho wedle sebe křáčeli. W tom zaokr-
hal křohaut, ohlassugje počátek rannjho swjtánj.

Y gam se slowa Kefas bj k swému společníko-
wi křauce: Slysšel sy Marku! wolánj mého hlá-
satele? — Na což mu s šetrnau wážností odpo-
wěděl Marek: proč pak geg medle swým hlása-
telem žnjweš? ždaliž on nám wšsem blížjcy se
nezwěstuge gitro?

Alno! odpowěděl Petr; ždaliž ti ale nepřipádá
na pamět ona noc, w njž třikrát na mně zawolal,
když Pána wědli gsau na smrt? — Gá geg od
oně doby nišdy bez wpamatowánj na onu hodin-
ku nemohu slyšet.

Alch mňg přjiteli a mistrě! — odpowěděl s hlu-
bokým a bolestiným wzdechnutjím Marek a vmlkl.

Y bj k němu Kefas: Což wzdyháš Marku!
Pomni že s tebau nekráčj Simon onen bážliwý,

Ěterhž geg zapřel; — alebrž Kesaš neb škála. Zehdaž obkličowaly mne gessťe noční temnosti, noc ale přessla, a den se přiblížil. Šlaš mého hlásatele oznamuge nám slunce prawdy, w gehož- to swětle chodjme, a bog wítězný, gemuž naproti chwátáme. Biz, gá gsem plačal, ědyž byla noc, a ědyž se blížilo switání; nynj ale křáčjme gať we dne, a gsme sylnj a weselj.

Uno tať přislussj šetrnému poslu Božjmu, genž wěcy nebeské hlásá, odpowěděl Marek; a tať křáčeli wesele cestu swau podporujce se na swě pautnjcké hůlky.

~~~~~

P a t m o š.

(Dě téhož).

Když swatý Jan Ewangelista wypowěžen byw od onoho korunowaného wěrutnjka na ostrow Patmos, na něg byl připlaul, vsadiv se na gedné škále, vpěl žalostně až do temné noci, připomj- nagjce šobě truchliwý staw, w němž swoje wěrné owčičky opustiti musel.

U rozsvětlila se temnost nenadále před geho očima, a hle dvě libau červenau záři obklopenj nebesťané, Rafael totižto a Sále, strážnj angelové téhož miláčka Gežíse, přistaupili k němu w zármutku pohřbenému; gegichžto gasnosti zaskvěla se syvá skalina gať oblať w záři večernj.

Což vpjš a nařkáš Zene? táži se ho milostně onjno nebesťané.

Na což on odpowj řkauce: Ach! přjchody dnešního dne ležegj welmi těžko na dussi mé. Dnen bezbožný tyran wraždj na tisíce wyznáwačů prawdy; přátelé z mrtvých wstalého rozptylugj se, a gá musým býť od njch pryč vzdálený.

U wece k němu Sále s lahodným osměškem řkauce: Nestálš gsy na hoře Golgata, když onen Swrchowaný nakloniw hlavy své na kříži skonál? a třetjho dne na to newidělš geho hrob we skále prázdny?

Gá syce dobře wjm; odpowěděl Apowstol Boží, že prawda z tohoto boge wjtěžně na swětlo wystaupj; neb brány pekelné nepřemohau gi, byť by se y wjce gestě proti nj wstěkalj. Ale ach tato má oddělenost od oných mučedlnjčůw a swědkůw prawdy, kteréz gá milugi, sklčuge tať náramně

srdce mé. — Ach! gá ssetřím gen nátistky dne-
šního dne! —

Muže tehdy řekl mu Ráfael, když přítomnost
tak náramně ducha tvého obtěžuje; — Gá tobě
syce křidel Serafových, gač blaoho zde gessťe w
prachu putugeš, vděliti nemohu — ale těch tačě
potřebowati nebudeš.

Tač řkauce Ráfael dotekl se čela wypuzeného
vředlníka Božího; na což y hnedka rozgasnilo se
očo geho; a on pozdwiha oči swých patrřil skrz
temnau oblohu do swatyně nebes, a slyssel běh
hvězd, a vzřil prawdu w gegi nebesťe gasnosti.

Sálem pač podal mu strunlicy, a vdělil mu
dar přemilostný ragstěho zpěwu.

Y neskličowal geg potom w swatém wytržení
postaweného močem obmezený Patmoš!

~~~~~

L a z a r,

onen od Krysta z mrtvých vzkříšený.

(Dle Krumachera).

Když Pán Ježíš svého milého Lazara z jeho smrtelného snu v Bethánii vzkřísil, tak se mu nejináč zdálo, než gačby se z ranního snu probudil. V obliďal se vškoli patřivo s podivěním na pohřební plachty a swazky, kteréž se na něm od přistogých rozvazovaly.

Když pak se od hrobu domu vjrali, a spolu se nad ním radovali, přistaupila k němu přigemně všimvající se sestra jeho a tázala se ho řkauch: Proč pak bratře můg neymilegšší oči twé tak dlouho zamyslené odpočívaly na twých pohřebních plachtách a wazbách, — dřív nežliš z oné pohřební wykročil gesthyně, wnjžtoš zemřelý odpočíwal? twé wzejřenj bylo obwzłáštnej a plné gačehoš wýznamu. — — —

Na což odpověďel Lazar: Marya sestro má! mi přicházelo tehdaž právě tak, gačž se sněgicému

stává; já jsem nevěděl, něbrž myslil jsem, že
v tom okamženi tento svět opauším a na onen
vzhůru se snáším. —

„Ale — řekla dál Marya: — pohřební plachty
a šatky — kterak tyto mohly vzečtení tvé na
sebe obrátiti? —

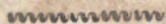
„Na což jí odpověděl Lazar: Dny se mi zdály
býti má tělesná obálka, kterauž zde v moci živé-
štné cytitedlnosti, — gaž jsem se domníval, po-
zanechávám.

„Co? wece Marya: tyš své probuzení k nové-
mu životu pokládal za rozpogení skrz ruku
smrti? — — —

„Na což všmáw se mládenec odpowí čkauce:
„Ano tak gest, gač pravíš; nenlíš pač Marya
obogi gedno? —

~~~~~

Parabole křesťanské.

W ě r n o st.

(Dle Krumachera.)

Gistý pohanštěj král nechal před sebe gednoho pobožného biskupa zawolat, a poručil mu aby swau wjru zapřel, a modlám se klaněl. Gemuž ale biskup odpowěděl: Pane můj a králi, toho gá nevčinjm.

J rozhněwaw se král na něj welmi náramně, dj k němu křauce: Zdaliž to newiš, že žiwot twój w mé mocy stoji, a že tě wsmrtiti mohu? Gen gediné pokynutj mé a weta gest s tebaw.

To mi owšem welmi dobře powědomo gest, odpowěděl biskup, dowol mi ale abych ti něgačé podobensťwj, a pač otázku k twému vlastnjmu posauzenj předložil. W příkladu: gedem s twých nepřátel twých, genžto by geg wseligačým způsobem k tomu namluwiti a pohnuti se snázili, aby danau tobě wjru zrušil, a zradcem twogjm se

stal. Když pak by on předce věrnost svou zachoval, a oni geg až do naha vyslékli a s potupau zahnali, on však pro zachovanau tobě wjru potupený a ztrýzněný k tobě se nawrátíl, — powěz můj bráti! zdaliž byš mu ty nepřátelský štaty dáti nenaporučil, a tu gemu učiněnou potupu cti a hodnosti nenahradil?

Y odpověděl bráta řečauce: Měhodek! ale což tím doměsti mýjš, a kdež se to stalo? —

Y řekl onen bohabogný a swatý biskup: wí, ty mne můžeš tohoto těla mého, genž mne zde na zemi odjwá zbawiti . . . Gá ale mám velmi dobrotivého a láskawého Pána, genž mne — posudž mu věrným zůstanu — nowým a krásnějším obdaří . . . Mělbych gá tedy pro zachování tohoto již již chatrného oděwu, danau gemu wjru zrušiti? —

Podiwim se bráta takové hrdinské věrnosti, bj k němu řečauce: Gdi, gá tobě život twýg daruji.

Mauřenjnský otrok.

(Dle Krumachera).

Filémon, nejstarší cyrkve Smyrněnské, před-
staupil s veselau tváří, před biskupa Ignácya
čkauce: Otče! zaplesy se mnau, gá gsem krá-
lowšij Božimu žeyškal gednu dussi. Wiz tento
mauřenjnský otrok žádá křesťanem býti.

Ma což otázal se biskup: ználiš pať také Ewan-
gelium? A Filémon odpověděl čkauce: On od
děťinstwí swého žádného nevěil nawčení, a protož
také ducha gest welmi newzdělaného; — on ale žá-
dá křesťanem býti. Což medle zbraňuje, abyhom
geg pokřtíli? —

A odpověděl Ignácys čkauce: Wyl gistý
bohatý můž, ten měl mnoho pole wákol přibytku
swého, a krásné rozmanitým sľechetným stro-
mowjm a vžitečnými bylinami wysazené zahrady.
W prostřed ale těch zahrad, a wzdělaných polí wy-
nacházel se pustý skalnatý pahorek, z něhož welmi
rozkošný byl do pole wýhled. A powolal hospo-

dáť zahradníka svého, a wece k němu takto: Mrzý mne, že tento v prostřed mých zahrad a rolí ležicý pohorel, tak pustý gest a lsfý, že ani neymensšího sínu nedává, a nižádného ovoce neploď. V což zarostomilý výhled bylbyťe odtud, kdyby vrodným stromovým vysazený byl! —

Na což odpowj zahradník řkauce: To byla již od dáwna má žádost a myšlínka; mjnámť, že na místě onoho holého kamenj a divého křowj a galowstj vysazený aurodnými štěpami, welmi by, ne gen geg, nýbrž y celau končinu okrášlil.

V poručil pán řkauce: Gdi, a wysaď geg, a wyber k tomu cýli a koncy ty nejkrásnějšj a nejwzácnějšj štěpy z mogi zahrady.

Zahradník ale zasmáw se prawil: Do této planě škálnaté půdy? V byloťby na wěky škoda tak šlechetných štěpůw, kteréby zde na krátce zhynauti musely. Necheg mi neyprwe půdu slusně připrawiti, a na místě onoho kamenj aurodnau zemi opatřiti, a pak teprw štěpami wysaditi.

Tak wykládal biskup; na což odpowj Filémon: Rozumím twé řeči, co mjnjš, a zawědl otroka do školy.

Polikarp.

(Dle Krumachera.)

Když se za časů císařů Marka Aurelia a Lucya Kommody těžké pronásledování církve Boží stalo, vyšel Polikarp, výborný biskup Smirněnský ven z města, a ukrýl se spolu se svým věrným včedlníkem Krescencyusem v gedné blíž města ležících vesnic. Když pak se gedného dne večeriti počalo, vyšel onen velebný starc do chladného stínu vysokých stromů, genž před jeho veskou chalaupkou stály, kdež svého Krescencia pod dubem sedjícího našel — an, máge hlavu svou na ruce spodepřenau, plakal.

V přistoupiv k němu ctihodný starc táže se geg řkauce: Což plačeš synu můj? — Ach kteražž nemám plakati otče můj! odpověděl Krescencyus pozdvihna k němu oči svých — Když sobě lralowski Božího trpěná pronásledování připomínám. Strassná a ukrutná bauče vzniká, všěškagich se protiva němu, genžto mu v mladosti geho wyvrácením hrozí! — Mnohý z wy-

znávaců odpadli již od něho, zapřeli geg a rauhali se mu zlolagičně, čímž gsau dořázali, že geg syce mnohý vstami wyznávaji, srdce ale gegich daleko od něg vzdáleno gest. A tohle gest, což dussi mau naplňuje zármutkem, a oči mé slzami. — Tak dj Krescencyuš. —

Ná což mu Polikarp vsmíwage se tauto dal odpowěd, řkauce: Synu můg neymilegšij! Královstwj Boží gest podobno stromu, gež rolník wychowal. An w saukromné tichosti wsadiv gádro do země odesel. Kteréžto gádro wyřlesse zvrůstlo mezy neplechem a trnjm, a máge dobrau půdu tento mladý strom, wynjěl wysoko wzhlíru, a rozšířil se wškol vdušyl w stjnu swém trnj a peřawku. Čjm wejš mladý stromeč wynjkal a w ratolestech swých se zmaňal, tjm wjce otjrali se na něm baučlivi wýchrowé, a otrášali geg, což ale gemu gen k bugněgšijmu slaužilo wzrůstu; neb řočenowé geho o to hluběgi do země se wpausřij a mezy škaly se rygj, čímž geho peř sly nabýwá, a wrch swůg wysoko k nebi wypjná. Čjm způsobem tedy wperwňugi geg wýchrowé. A řdyž se již zmohl a wysoko wprůstl a rozšířil, y tu wprůstlo zase w geho stjně trnj a hloži; on ale newššjanage sobě toho w swém bugném wzrůstu a wejšce stál ticho w swé důstogné podstaťe gakožto strom Boží.

To propověďw mýborný biskup omkl; pak podaw ruky včedlnjřowí swému wece k němu lahodným vsměřkem: Což se o to staráš, patře wzhůru k geho wysokému wrchu, že se něgaký nepledy wškol geho kořene rozplazyl? Nledy tu starost onomu, genžto geg wsadil.

Y powstal Krescencyus wzhůru a byl wesele mysle, neb onen welebný kmet wedle něho wysokau syce zlomený stáři, duch ale geho a obličeť rownali se k wetauchému mládency.

~~~~~

Placydus.

(Dle Krumachera.)

Gistý nábožný a swatý muž, genž gménem Placydus *) slaul, odebral se do Afryký k diwému národu Namařwázůw, by tam mezy njmí symě slowa Božjho rozsýwal.

Když on tedy gednoho dne w šjřém poli y prostřed toho diwého národu slowo Božj kázal, a gméno otce nebeského wychwalowal, wysšytne se

*) Mnich z řeholý sw. Benedykta mučedlnjř Božj

rychle gašásy strassná plazycy se obluda wen z písku, welmi gedowatá totižto hadina, kteráž se mu wškol geho noh obtočj.

Což kdžž Kamařwázowé spatřili, welmi náramně se vlekli; neb domnjwali se, že ta hrozná obluda Placyda vsmrtj, a bogice se, aby gi k zlosti nepopudili, žádný se neosmělil, gi se dotknauti. Placyduš ale stál pokogně, a složiw ruce své pozdwihl gich k nebi. Na což had obkličiw geho kolená pnul se wejš a ledwj geho a život obtočil.

Nad čímž se shromážděnj diwossi gestě wice zděsyli a zhrozpli, tak syce, že ledwa ducha od strachu popádali, a dýmali.

Placyduš ale stál pokogně a patřil modle se k nebi.

Nynj obtočila se mu hadina swým černým bříchem wejš wškol těla, pak wypiarossi se okolo hrdla a konečně až nad hlavu muže swatého, kdež hlavu swau na geho položiwssi strassně swými ohniwostkewělými očima blískati, a swým wen z hrdla vyplazeným gazykem sypěti počala. On ale wždy předce pokogně stoge a modle se wzchřu k nebi patřil. Y domnjwala se ta diwá čeládka negináč, než že nynj po něm gest weta, řkuce

geden k druhému: Kdož wstawu gest nyní wyprostiti geg od hrozné obludy? Ona ale nevbližila mu nic neymensšeho na těle a spustiwši se pomálu dolu k zemi, wklauzla zas naspět do swogi díry.

On nemohli se diwossi dosti nadiwiti tomu zá-
zraču, a chtěli se Placydowi gačo něgačé božské
podstatě klaněti. On ale nedopustiw tomu, řekl
jim řkuce: Klaněgte se tomu w něhož gá dau-
fám, a gehož prácy gá konám. Zdalíž on nepo-
wolal mne, abych wám o geho moudrosti a lásce
řákal? Geliž tedy také welký diw, že on mne
od té obludy swau božskou mocí wyswobodil? —

~~~~~

Lečar Sondim.

Kalif Mutewešul měl gistého křesťana, genž
Sondim slaul, za swého tělesného lečare, muže
gač welmi bohabogného tak y w swém uměnj wel-
mi škusseného, gehož ale dwořané geho náramně
nenáwiděli, a protož v krále w podezřelost wvésti
se snázili, prawic žeby gačožto křesťan s chýsačem
řeckým protiv němu w dorozumněnj byl, a geg,
co lečar welmi snadně, že swěta wyhladit mohl.

Y chtěw se Kalif o wěrnosti swěho tělesného lekaře přesvědčiti, požádal geg pod zášterau dšwěry aby mu ostrého připravil gedu, kterýmžby swěho whlawnjho nepřitele potagně škrtze swěho wyslance otráwiti mohl; slibujíc spolu gemu za odměnu welmi drahé klenoty, a w počtě že nadessechny wywýssen bude dwořenjny.

Na což Honáim Kalifowi odpověděl, řkuce: Welkomocný Pane wěřících, gá gsem se nikdy gedu strogiti nevěděl, nýbrž gen léčení neduhů. Žádássi tedy, abych ti w žádosti twé posloužil, tak gest zapotřebj, abys mne od dworu swěho propustil, abych se na oná místa odebrati mohl, kdežbych se takowému vměnj neyprwé naučil.

To ge gen márná wmluwa, odpověděl Kalif, má žádost musy na místě vyplněná býti, kteréž gestliže žádosti učiníš, welikých darů a milosti k očekáwánj máš; naproti tomu ale, pokudž bys gi odporowal, tě žalář a hrozné trápenj nemínau.

Honáim ale pozůstal na tom, že negen gedu strogiti nevmi, a že se takowému přikázanj nikoli nepodrobj a podrobiti nemůže.

Y rozhněwaw se Mutewešul poručil geg s tau-to wýhružkau do žaláře wrhnauti, aby se roz-

myslil, syce že ho hrozná trápení očekávají; kdež také dobrý Honáim dlouhý čas strávití musýl.

Konečně poručil geg Kalif zase před sebe předvolati, a představiv mu z gedné strany náramné bohatství, z druhé pak strašné mučirské nástroje a pohotově s mečem stogicýho káta, djť němu s hněwivau tváří: Nynj Honáim rozmysli se brzy, co z toho obogýho woljš, toli bohatství za vyplnění mé žádosti, aneb bolesti a hroznau smrt za twrdossigný odpor.

Gá gfem hotow odpowj Honáim y tau neyvkrutněgšij smrt podstaupiti, nežbych se proti Bohu a swému swědomj takowé hrozné a nelidské nepravosti dopustil. Zde gest má ssige — nakládeg se mnau, gačž se ti libj. Což propowěděw Honáim klekl nakloniw hlavy své k meči.

Ne, mňg Honáim, ne — toho giž ani třeba. Skaussenj wěrnosti twé, kterauž mi někteřj s dwořenijnů mých podežřelau učiniti se snážili, došlo giž neywyššího stupně. Wěrnost twá nalezená gest neporussitedlná. Gá se tobě nynj s celau swau důwěrau odávám. Ale powěz mi Honáime! přjčinu genž tě k tak Mechetnému gednání a setrwanliwosti pohнула, žeš ráděgi vmřjti, než k vyplnění mé žádosti nakloniti se nechaj?

Mé náboženstwj, odpověděl lékař, kterěž mi y nepříteli škoditi zapovídá. Pak přísaha, kterauž se každý lékař zavazuje, že k zdraví všem možné napomáháti, a všech prostředků, kterýmižby posškoditi mohl, pilně se vystríhati chce.

To jsou krásná pravidla, pověděl Kalif, kteráž vysoké vážnosti zasluhují.

Gallaš.

~~~~~

Smrti obrazové.

(Dle Krumachera).

Stibor statečný rytíř byl od rytíře Zossta příliš newážně tepran a obražen, odkudž w srdcy geho vznikl hněw, s toho pak msty žádost. Kterauž aby na něm wyvésti mohl den ode dne vhodně příležitosti vyhledával. Když mu již dlouho žádná wchod nepřicházela, vmjnil geg příštího dne na saubog wyzwati, a Erwaru nad nim se pomstiti. Y nemoha celau noc spáti, očekával s taužením ranního switání; kterěž gať skoro gen se vřazowati počalo, powstal Erwaru z lože swého, a oblekše se w swé oděnj rytířské a ozbrojic se mečem, wysšel wen hledati nepřitele swého.

Poněwadž pať ale přijlš časně geště bylo, wesel do gedně při cestě stogjcy kaple, a vsadiv se počal gegi ohlédati malby, gichžto se zde mnoho nacházelo, wzlášť pať takowých, kteréz vmučeni Páne nábožným pautnjšm představowaly.

Mezy těmi pozorowal tři, genž bywše od ranni žáče oswicené welmi wzezřeni geho na sebe lákaly. Prwnj š těchto třech obrazů představowal Spasytele nasheho w potupném oděwu židšm na odiv od Herodesa a od Piláta wystaweného, š tjm nápisem: Dn nelál kdžž geg družž tupili a gemu se posmjwali.

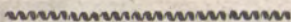
Druhý obraz představowal geho bolestné bičowání, gehožto nápis žněl: Dn nehrozyl, kdžž trpěl. Na třetjm bylo wyobrazeno vkřižowání š tjm nápisem: Dče odpust gim, neb newědj čo činj.

Tyto tři malby aučinkowaly na geho srdce tak mocně, že y hned na místě wshednu msty dychtiwost ze sebe složil, a kľeĤna před obrazem vkřižowaného Spasytele wraucně se modlil, žádage od něg pomocy aby w swém předsawzetj geho přjkladu nasledowati utwrzen byl.

Kdžž se po skončené modlitbě odtuď domu objal, eyhle dwá služebnjcy rytjře Josšta setkawše

se s ním, žádají ho velmi uctivě a snázně ve
 gměnu pána svého, aby geg navštívil řkuce:
 „Náš pán roznemohl se nenadále velmi těžce, a
 tauží náramně po wassem navštívení.“ V krá-
 čel s nimi ochotně k rytíři Gostowi, kterýž gaž
 skoro geg do komnaty swogi wkročiti widěl, di k
 němu takto: Ach odpust, odpust mi provinění
 mé, kterýmž gsem tebe tak velmi vrazil.

Na což mu odpowj Etibor: Bratře můg! Gá
 newjm co bych ti odpustiti měl; neb w srdcy mém
 nenalezá se nijádné trpkosti protiva tobě. V po-
 dawše sobě přátelský ruce těssili se wespolek, a
 láskawě spolu se rozlaučili.

M o d l i t b a.

(Dle Krumachera).

Sornelia swých rodičů čest a utěcha byla krás-
 něho obličeje gaž stěwělý paprskleť, a gegi líčka
 křwětly gaž mladé růže, když se ponejprw rosy
 rozwily. Přitom byla gegi dusse tak čistá a ga-
 sná gaž garnj gitro, genž se nad křwětným vdo-
 ljm snássi.

Už dosavad ještě neznala Kornelia ni žádné života přisnosti a nesnází, a dnové její plynuly v mladosti veselé. Ale eyhle! matka její rozhodně nemohla se náramně, a ležela mnoho dní vši byly zbavená; neb těžká zymnice zbavila ji všech smyslů, že sobě přítomná nebyla. V bděla dceruška její po celých nocích při posteli její, obsluhující ji velmi pilně a starostlivě, plná vnitřní bázně o její živobytí.

Když pak dne sedmého nemoc na nehybně vystaupila, a všichni domácí, domnívaje se žeby již blížko k smrti byla, v tichosti vpěli a plakali, formautila se duše její náramně welice. Nicméně ale předtím skládaje v Boha svou nádeži, a vzdychaje vraucně k němu poručila svou máti v jeho otcovské opatrování.

A hle! když se noc přibližovati počala, přišla na ni dávno žádaná dřimota, kteráž ji velmi welice oblehčila, na což se v také nádeže k navracení života a zdraví věžala. Kornelia sedě vši celou noc v její posteli a šetřivši jejího dyhání, modlila se k Bohu s otu většij důvěrou a vraucností.

Když pak se šetřiti počalo, eyhle matka otevřela oči svých a pravila k dceři své řkuc:

Mi gest teď lépegi; gá zase ozdrawim. Pať oťu-
sňwssí něco pokrma a nápoje vsnula lahodně.

Nynj pochýtila Kornelia w srdcy swém gařau-
sň neznámau sobě dosawáb radost, a wysšedssi ti-
chaunťo z komnaty chwátala ochotně do pola na
onen pahorek, na němž se častokrát w saukromi
modliwati w obyčegi měla. Zde samotná stoge
wzdychala k Bohu swému s nádegi a bážliwau
peči o milau swau máti — by gegi srdečná vpěni
wyslyšeti a gi k předešlému zdrami dopomocy
ráčil. W tom wystaupila gitřenka w swé rňžo-
wé stkwělosti, a oswjtila obličeg té bohabogné a
ctnostné duše. Ona pať plná nádege, plná la-
skawé peče a wraucnosti padla na swá kolena v
křwti na onom pahorku, a sklopilwssí oči swých k
zemi cedila swé wraucné slzy mezy rosu nebeskau,
genž se na trávě a na křwti co perly tčpitila.

Pať pozdwišssi po skončené modlitbě obličege
swého wzbhůru chwátala naspět do přjbytku plná
weselé nádege. A w křočiwssí do komnaty na-
lezla matku swau mnoho giž lepssi a bezpečněg-
ssi. W rozgasníl se obličeg Kornelie, a byla o
mnoho krásněgssi než prwe — neb ona rozprá-
wěla s Bohem.

Ludmila

před obrazem Panny Marie.

Wogtěch statečný rytíř moravský, genž sobě w bogich a turnagich slavné cti dobyl, a swau bohabognosti a slechetnosti wsseobecné wážnosti zaslaužil, žádostiw gsa wtiskáným křesťanům protiv pohanškému násylj a vkrutnosti, kterauž Geruzalem a celau swatau zemi opanowali, a gim odnjiti hrozili, se swými vděncami přispěti, opásaw se mečem a wzaw kříž na sebe, táhl s křesťanským wogškem protiv Saracenům do pole.

Dřiw ale než se na cestu wydal, zasnaužil se s Ludmilau ctnostnau, krásnau a bohabognau slečnau před obrazem blahoslawené Panny, genž se bliž gegiho otcowského hradu w gedné samotné nálezal kapli, kdežto choti swé wěčnau přisljil zachowati wěrnost.

Od oně doby nawštěrowala Ludmila každau sobotu tuto poswatnj kapli, wraucnau zde k Bohu a Maryi Panně před gegim milostným obrazem za ochranu swého rytíře skládajic prosbu.

O Marya milostná matko! tak vzdychávala modle se vraucně, zastři ženicha mého svým mateřským pláštěm proti mečům žhřících pohanů, řdyž syna tvého cti statečně háj. Menech geg klesnauti w bogi, nýbrž nawrať mi geg gačožto wjítěže we zdrowi naspět. Ale ach geliž mi wěrný? zdaliž pať často pamatuge na mne? — O běda srdcy mému, řdyby danau mi zde před twým milostným obrazem porussil přjsahu! O zachoweg, zachoweg mi ho wěrného. — Oá tě za tau twau milost š tak srdečnau vraucnosti milowati slibugi, š gačauž geg milugi.

U zdálo se Ludmile po této vykonané modlitbě gačoby něgačy lahodný zasllehla ssept, genž takto k ni wece: Ano! wěrný gať w ohni šusse- né zlato čistý nawrácý se k tobě ženich twój; pomni ale, že tak čistá a wěrná láska neomezené také zasluhugé důwěry.

Gallaš.

~~~~~

Paustewnjť Turňť, zakládátel města Hranic.

Před sedmi šte léty byla nynějšj rozkošná končina hranická lesůatá a náramně strašná pausť,

w nějž zubři, divocý kancý a giná divá zvíř sva
 daupjata měli. Nescházelo také na dravé zvířti,
 kteráž gi welmi nebezpečnau činila. Pročež také
 žrjďka kdo s lidj osmělil se do gegi wšročiti sijnau;
 gen gacýsy pohanssti diwošši obýwali stopu gedné
 w tom lesy ležicý hory. Trpké žiwobyti, plné ne=
 snazý, wedla tá pohanská w gestýnách a w pod=
 zemských dírách na způsob divých nomádů býdlj=
 cý hlůza, genž se gen lowem a planým lesnjm
 owocým žiwila, a zvířecými odjmage se kožjina=
 mi na vrchu té hory své modlářské konávala po=
 wěry. Gažžkoliw strach a hrůzu působilo pauhé
 na ně wzežrenj, kdož ge w tom gegich chlupatém
 oděwu poneypřw vzřel, tať nicmeně předc duch
 gegich nebyl tať welice divý a plachý, žeby nižá=
 dných čilých cytů přigmauti schopný nebyl; neb
 nic mu k lepsiimu mravnjmu swedenj a wycho=
 wánj nescházelo, nežli prawá otcowská láska bo=
 habogného apoštolškau horlivošti obdařeného
 muže.

V přihodilo se, že gistý pausternjč — genž
 gménem Guryč slaul, duchem Božjim pužený do
 této strasné pustiny přišel, an wstaupiw na onau
 horu, kteráž až podneš od oné pohanské hlůze
 hlůzowská sluge, — a spatřiw zde odtuď welmi
 rozkošný wýhled do oných audolj, přes něj se
 Wečwa w důstogném haduge běhu, ustanowil sobě

zde svůj samotný trávit život. A tentohle velebný starce stal se apoštolem čili anjelem těchto politování hodných divochů a blaudických ovců v pohanských temnostech, gegichž on důvěru zefšak, všechny na krátce svou roztomilou wli-
dnosti, a pravou apoštolskou wraucností do Kry-
stového wwebl owčince. Neb maudrost s to-
warýšená s láskou zná y žůřivé vzdí-
ti lvy, a z krutých wlků tiché tworit
beránky.

Widauce Juryk, gať welmi mnoho k wzbu-
zení slechetných cytů tiché polní žiwobytí slauží,
a k wyhlazení divých a drsnatých mravů pro-
spívá, pečowal o to, aby jim lásku a náklonnost
k tomuž žiwobytí wnukl. Y učil ge klesniti lesy
a pleniti křowj, a na gegich místě wrodná wzdě-
lawati pola a štěpnice; střeziti stáda a domáchy-
ho štetiti hospodářstwj. Kterýmžto geho přičině-
ním celá ta hraničká pustina w nemnoha letech
w rozkošsnau změněná byla končinu.

Kteraužto weselau změnu řdyž ona pro divá
čeládka, nynj pať pilnj a ctnostnj wesnjcy z wrchu
oně drsnatě hory spolu s nim pozorowala, o gať
welikau radosti zaplesalo srdce gegich! což wi-
dauce a pozorujc welebný starce takto k nim
promluwil řkuce:

Slušně mé milé děti! můžete plesati a se radovati nad tou vaší pilností šťastně změněnou pustinou, v nížto prv gen strážné hulačání vlků a smutné kváčení krkavců a řaný břeškot slyšano bývalo, nyní pak nábožně k Bohu vašemu láskavému otci z vašich vst snáší se vzburu chválozpěwové. D nechtějte nikdy patřice na vaše autodná pole, louky a stěpnice a tiché příbytky, kteréž jste spolu y š tím nevdražším darem nebeským — křesťanským náboženstvím z jeho štědré otcovské ruky přigali, na vaši mravní proměnu newděčně zapomínati. Žijte wespolečdlé zákona Ježíše Spasitele našeho w čistě bratrské lásce; přičiňte se vždy wíc a wíce w vtěšňených křesťanských prospjwati ctnostech; buďte pilní polního hospodářstwí, a gíně užitečné práce, kteráž k žiwnosti napomáhá, neb gen tím způsobem žijíce w bázni Boží a lásce, můžete se hodna učiniti tohoto wezdegšního y onoho nebeského ráge. Tak wywčowal Jurně své wškol sebe šhromážděné farníky *); a všichni genžto geg slyšeli wpausštali hluboko řeči geho do srdce swého, a říkawali geden k druhému často: to gest pravý otec — pravý pastýř a pravý angel.

Uch čím pak se ti zarodějme náš láskavý a welebňý otče! za twá dobrodiní, a za twau

---

*) Jurně byl prvním farářem hranickým.

otcovskou lásku, pravili k němu shromáždění, když se s nimi, magice gich a tauto rozkošnou končinu opustiti, na oné hoře laučil, kterak tobě dosi děkovati můžem? —

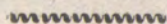
„Děkujte,“ odpověděl Turyk s wli dným osměstem, „wassemu nebeskému otcy, genž mne k wám zaslal ráčil. Zachowegte pilně wssechna nábožná mravni a giná nawčení, které gsem wám bydlíce s wami přednášel, aby když wám wasse pole při pilném gich wzdělawánj hogné ponesau požytky, sřez ctnostné a bohabogné mrawy učinění gste byli wrodným polem Božjim, gežtoby hogné owowce wjry, nádege a lásky plodilo.“

A když odcházel žehnagice geg wsichni a plačice wolali za ním: muži swatý nezapomínej na náš swoge owčičky! on pak požehnow gich otcovsky, dj k nim srdečně pohnutý takto: Mé milé dítky srdce mé žiůstává při wás. —

A když pak ge na krátce potom zaš nawstjwil, založil k věčné památce swého zde býdlení nowau wes, kterauž gménem oné pustiny Sranice nazwal.

Gallaš.

Oddělenj druhé.

Parabole arabské.

Charles Smith

1840

Charles Smith

A r a b.

Manzor, Mlechetrný Arab seděw w stánu swém v prostřed čeledi swogj, a slyšew wykládati o nádhernosti Bagdadského města, kterak obyvatele geho bohatstwjm oplýwagi a w rozkossich žigj, takto k nim hovořiti počal:

Přegte gim gegich rozkossj a gegich stěwostného žiwobyti, oni nicmeně předc we swých palácích tak blaženi negsau, gačo my na nassich stepách. Neb což nám medle scházý statečnj synowé Izmaele? pokudž se swým losem spočogenj býti se snažime. Měsýcowé a hvězdy Bagdadských wěží stěwěgi se syce nádherně w slunečné záři; nám ale kdežkoliw stány swé rozložene mjwáme trpiti se gich na tisýce wzhůru nad námi, a měsýc switj nám gasněgi libezně vsmjwage se na nás. A gač welmi důstogné djwadlo tworjwá nám Alláh *), onen dobrotiwý otec wšech tworů, genž pastwy nasse swau rosau nebeskau wlaží, kteráž

---

*) Alláh; tak Arabowé nazýwagi w swém gazýfu Boha.

se w slunečném oblešku, krásněgi nad drahé kle-
noty třpiti; wzláště pak tehdaž, když z temného
mračna swými hromowými bleskami swihá; a
tohož enhle božského blesku, genž nám k potěše-
ni slauží, hrozí se oni baždadští boháci. Oni
střevostných požiwagi gidel na zhaubu dražého
zdrawi, genžto jim za ged místo posly slauží a
dlauhau plodiwagi nechut. Mám ale wýborně
chutňawá w horkém popeli pečená Mais *), da-
tyle a swatojanský chléb při nápogi kobyliho
mleka. A zdaliž nasse ženy a dcery krásnější
negsau než oné drahosperkované kubený Sulta-
nowa a geho Wezhürüw seraglu? zdrawá gať
ryba, prostornější gať cedr, a bystrá gaťo ga-
zella **) gsy ty má wěrná manželko! a ty má
ti podobná sličná dceruško! naši putugich stá-
nowé gsau syce njzch a lechch, o to ale bezpeč-
nější než onj baždadští palácové, gež často ze-
mětřesenj zbořit a s celau gich nádherností zhliti-
ti hrozí.

Což nám tedy k blaženému žiwobytj chybuge?
Sprawedliwý nalezá w chudobě bezpečnost, kte-
ráž se od mocných bohatých a nádherných wzda-
luge. Ach Dšaser, fortuna pokolenj Barmegowa,

---

*) Mais, turecké žito.

**) Gazella, způsob diwoké gamžky podobné zvěři.

nebylaby pod sekerau poprawce klesla, kdyby se tak welmi wysoko nebyl wynesl. Stromowa strela nehyvyššich stromůw stihává vrchy.

Pročež přidržíme se milí čisté sprostosti a zděděných obyčejů od našich předkůw. Zastáwegme lukem y mečem spravedliwau chudobu, we wážnosti mágie hostinské ctnosti, gimižto prastarý půwod náš od Archotce Abraháma, a geho prworozeného syna Szmaele bereme, osvědčiti snažme. Připomjnegme sobě, že onen Archotec náš pautněy do přibytku swého milerád přigjmal, a gim wysemožné pohodli působic pořmem a nápojem občerstwowal; Szmael pak syn geho zanechal nám za příklad té od otce swého zděděné ctnosti. Budme tedy dlé geho příkladu žiwi, chowagjce se k pocestným a přátelům gačo ohřewagjch wyhyně, k nepřátelům ale gačo žžirawý plamen.

Tak w mrawich a obyčejich spořádani gsauce, synowé Szmaele, nechťegte se o wasse potřeby a wětšj pohodli starati, a po rozkošsich nádherných měšťánků zháneti. — Putuge měsíc, putuge slunce, putugi hvězdy; putowal Abraham, putowal syn geho Szmael, y my tedy potomcy gegich putugme gač oni; — kdyť pak celý život lidský nic giného nenj nežli gen putowánj.

Gallaš.

Kalif a Derwiš.

Procházěje se gistý Kalif *) w palinowém hági, vžřil blíž swogi pausťky sedjěho Derwisse **) pěstugjěho w klně swém umrlěj hlavu, kterauž s welikau pozorliwosti wškol osťetřowal, neod-
 wracugje od ni oka swěho. Což pozorugje Kalif powzdaleku, za něgakau chwili přistaupj k němu a táže se geg řěauce: Což asy na této wypráhle lebce rozgjmáš mnichu? Na což odpowěděl Der-
 wiš: tauto člowěčj lebku nalezl gsem ráno, a od té doby snažim se wyšťetřiti komu asy za živa náležela, zdaliž něgakému welkomocnému pánu, gažž ty býti ráčjš, aneb některému chudému mni-
 chu, tať gaťož gá gsem; nemohu wšřať celým swým spitowáním žádněho nagjti rozdjlu.

Gallaš.

---

*) Kalif znamená Arabům toľ co král.

**) Derwišowé gsau arabšťj mnishi.

Kady Benbessjr.

Gistá chudobná wdowa bydlící w městěčku Zahra měla kus pole, kteráž po swogich rodičech zdědila, genž se zahradau Kalifa Kordubského gménem Sakam mezovalo.

Tento žádostliv gsauce zahradu swau z té strany, kdež wdowino pole leželo, rozšířiti, podával gi gistau summu peněz, kteráž ačkoliv za slušnou záplatu uznána býti mohla, wdowa wsať gsaucy ctitelkyně nábožných zákonů, nechtěla dědictwí swého, na němž požehnání otcowské ležeti se domnívala, nikoli popustiti. U poručil Kalif aby se gi násylně vdňalo.

Byl pať za onoho času w Kordubě kadým neb soudcem Benbessjr, muž welmi spravedlivý, genž wšbec wdow a syrotkůw laškawým otcem slaul, k němuž se také ona vbohá wdowa se swau stížnosti proti učiněnému sobě od knížete Sakama ná-

syli přibrála, žádage ho s mnohými slzami aby sobě práva gegjho zastáti netjžil.

Benbessir wyslyšew gegi stjžnost, a wiđauc patrě wbowě učiněnou křiwdu, nerozmenštel se dlawho, kteračby se gegjho práwa w swěho Kalifa zastáti mohl, nýbrž poručiw osedlati osla swěho wsedl naň ochotně, wzaw sebau náramně weliký pytel, njmž přepásaný pospichal k mocnáři, an se právě na ten čas w své zahradě procházel, a postawiw se na oně půdě, kteraž chudobné wdowě bezděčně odňatá byla, očekáwal geg, ažby se k němu přiblížiti ráčil. Kterýž také vzřew řadýho w tom neobpěgným stogi, neměškal dlawho k němu se přiblížiti.

Benbessir padna před njm na kolena žádal ho welmi snážně, aby mu té milosti, kterauž sobě wyžádati mjnj, odepřiti neráčil; kteraž, doložil dále, w ničem giném nepozůstává, než aby mu dowolil swiž pytel zemi též půdy, na nižto stogi, naplniti. Čemuž také Kalif zasmaw se milostně powolil.

Y naplnil řady wlastnjma rukama swiž pytel až do wrchu, a zawázaw geg prosý knjžete swěho, aby mu ho na osla wložití pomohl. Nad kteražto opowážliwau žádosti řadýho s podiwenjm

odpověď Kalif: V kterak můžeš to odemně žádati, abych já tobě tak velikau tíž nakládati pomohl? Velkomocné kníže! odvece s vážností soudce, tento pytel, jenž se teď velebnosti tvé přilíží těžkě býti zdá, než abyš geg pozdvihnauti v stavu byl, obsahuge gen velmi malau částičku té půdy, kteráž od tebe násylným způsobem chudobné wdově, twogi poddané, odňatá byla; y kterak tedy na posledním saudu celau gegi tíž budeš moci vnéstí?

Šakam nepohoršil se nikoli nad tau sobě důkladně od každého předloženau pravdu, poznage svou nepravost poštaupil wdově zaš gegi pole, a syce se všemi nákladně na ni vystavenými domkami; Benbessira ale vážil sobě o mnoho více nežli kdy prve, ačkoliw giž před tím pro svou neporůstědnau spravedlnost velmi geg miloval.

Čallaš.

~~~~~

Nebezpečnost w vžjwánj rozkošj.

Gistý w obecné powěsti swatého života stogich Derwiš nawštíwil gednau swogeho dobrého přítele, gistého kramáře, genž obchod s lahůdkama a tēm podobnými stěwoštnými věcmi wědl.

Y pečowal o to kramář, aby tak swatého muže co neylepě wtiti a obslaužiti mohl; představil mu tedy nádobu s neywošborněgšim medem, na kterauž se ale, gaž skoro oděrytá byla, weliké heyno sletělo mauch. Eubernjě wzaw palimowau ratolest odháněl tyto nezwané nezbedné hostě; z nichžto ony, které se na krági vsadily, welmi lechko pryč se odstránily, ty pač, kteréž do medu sedly, gsauce lepkości geho gaté, nemohly pryč vletěti. Což widauc Derwiš wpadl do hlubokého rozgjmání, pozorugje pilně ono nebezpečenstwí do něgž se sladkosti medu wábené mauchy swéwolně wpustily. Když pač po něgačě chwíli ze swého rozgjmání zas k sobě přissel, wzdechł welmi hluboko, a struchliwěl w obličejí swém, tak gačo lidé nad něgačým nestěstím, genž se gich bližným přihodilo, truchliwagj.

Y podiviv se kramář táže se ho na příčinu
 geho nenadále skormaucenosti; na což odpověděl
 Derwiš: Tato nádoba s medem a tyto mauchy
 gsau námět mého rozgjmání. W oné představugi
 sobě svět s geho rozkošmi; w těchto pak zháněgich
 po nich lidé. Mauchy, kteréž se na kragi nádoby
 vsadily, gsau podobné maudrým, genž žádostem
 svým meze ustanowugi, aby se do rozkoši přes
 ně nepauštěli, a po nich gať nesmyslni nezha-
 něli posetile, a tať řka gen povrchně gich ořusyli.
 Dné ale mauchy, genž se do prostřed medu vvr-
 hly, podobagi se posetilým a nemaudrým milo-
 wníkům rozkoši, genž swogich žádostí vzditi ne-
 znagi, a wšech rozkoši bez rozdílu a mírnosti,
 bytby y škodlivější byly, vživagi. Když angel
 smrti, — an se w swém rychlém letu země dotý-
 řá, — nenadále gich svým třidel wáním přetwa-
 puge, tať oných dusse, genž rozšafně wezdegších
 rozkoši požíwaly, lechto se wzchůru k nebeským
 radostem wznesau; oni ale otrocy svých poseti-
 lých narůživosti gsauce w světských márných
 rozkošech pohrůženi a na nich tať řka přilepeni,
 wtunau w nich konečně, a wpadnau do propasti
 věčného neštěstí. A nad tím hle pomzdychuge
 a vpi srdce mé.

Gallaš.

V z b e ř.

(3 Tesselových prozaických písem.)

Gistý mladý Molach, genž gménem Vžbeř slaul, a rodem z Temeň pocházel, žháněl se po maudrosti a dořonalosti, řrdce pař geho wraucnau ř ctnosti hořelo lářkau; to ale gařžřkoli řlechetné řrdce býwalo řastrořrate y diwým ohněm přchlého hñěwu naplněné, gemuž řřjďka řby dřjwe, nežli wypuřl, předegiti mohl. Ani řrausse= ná řřtořř, ani wřřřimnj řřybowe, aniž tařé y ty nehwracněgřřj modlitby byly wřřtarou geg dořřta= tečně ochřřániti a posylniti, oby do řwé hřřřřné narřřřiwosti naspěť neřřleřř. Přěřřázelli gemu w řřař rozgřřmáň řřudý řřebrařčel řwau řřnářřnau prořřbau, tař se nař w přchřřiwosti hñěwu řwého welice obořřil, w tom ořřamženj ale řřpamatoraw se obdařřil řřudářka welmi bohatau almuřřnau. řřestřenečel geho gegďice gednau wedle něho na řwém hulečném řřonjčřku, řřlahl geg nenadále do twáře, a rychle tařé notný obďřřžel poličel; wřřař ale dřřjwě než se rozplakal množřřřřim hubičel

zase vřogen byl. Krotká mamerka, kterauž sobe
 k zábawce sám byl wychowal, kausla ho maličko
 w prst, když gi daktylu podával, na což gi Wžbeš
 přes gegi frňáček tak náramně vdeřil, že y hned
 mrtwá k rohaum geho padla. Nad kterýmžto
 skutkem, gehož ani ljbání ani almužná napra-
 witi nemohla, nechtělo se srdce geho nikterak,
 vřogiti; předewzal tedy sobě do Meky k studnicy
 milosti putowati, a tam hřichů swých odpustěni,
 a štítu duchownjho proti swému wnitřnjmu ne-
 příteli od Boha sobě wyžádati. Y chopiw se
 pautnické hole objíral se k hrobu proroka swého,
 škrže gehožto přjmluwu a prostředkowání milo-
 sřdenstwj od nehyyšší dobroty Božské dosáhnu-
 ti dautal.

Dne třetjho putování swého posadil se wečer
 chwátánjm onawený a parnem zemdlený na kragi
 gednoho malého rybnjčka, gegž dwauma řady wy-
 sazenj platanowé zastjnowali. Zde poodechna sobě
 a poodpočinuw maličko wyňal z tlumočku swého
 kofosowan misku, a nabral sobě z té střmostně
 koralami strařato wydlážené kotleiny čerstwé wo-
 dy k vřassenj žjžně, kterauž když giž k wstřim
 přisazowal, nenadále w nj malau, co sasiř mo-
 drostkwělau rybičku spatřil, ana zlatými puň-
 tičkami posetá, w tom teřutém křišťálu šplau-
 chala; na gegjm břiřřtu wynacházely se dwa

oným pcháčkám, gimiž přirozenost trnové vět-
vičky ozbrojuje, podobný bodláčkové.

Vzbeť odtáhl rychle ruky své naspět, a líc
geho zarděly se sydlavou červeností. V počal
takto sám s sebou rozprávěti: „Roztomilé krásné
zviřátko! tybyš mi syce k velké radosti slauži-
lo, ale twogi ostřj bodláčkové mohlyby w ne-
šťastném okamženi mé prsty poraniti, a můg
prchlý hněw — genž můg nešťastný nepřitel
gest — mohlyby se nenadále w prstých mých zbau-
řiti, ty pak rovným osudem gať má vbohá we-
werka zhynauti, a tať bych potom márně twau
newinau smrt gaťo gegi oplakával.“ Což propo-
věděw wylil wodu spolu y s rybičkau do rybníčka,
z něhož nenadále gasný wystaupil duch; oděw
geho byl nebeskomodný a škwělými krumplowaný
hvězdami: „Vzbeťu!“ tať k němu nebesťan
wece; „twá škraussenost se mi libj, a twá nevě-
wěra w sebe samého gest prwnj škroť k polepsšeni
twému. Gá gsem Arjel, strážný angel twůg,
genž z třetjho nebe přicházým k tobě, abych ti
ku pomocy přispěl. Praw, cobych k prospěchu
twému učiniti měl?“

„Pane! ty znáš srdce mé y onoho pokušitele
geho, genž nad ním panuge; prudký hněw zniká
se často w wnitřnostech mých, gehožto hauření

žřidka řdy vyminauti možu. Protož mi onoho
 zlosyna hříchů že mně vypuď, a vyvrát geho
 trůn, gegž sobě w prsých mých proti vůli mé
 vzdělal." V dotkl se duch swými různými prsty
 prsů pautníkůvých, a zmizel před očima geho.
 Vzbek cýtil se hned gačo celý přetvořený; zym-
 ničná mrazivost progimala geho audy, a horauch
 plamen w žilách geho proměnil se w led. Gá gsem
 swau pauť wyřkonal, dj sám k sobě Molah: M-
 lah mi dořázal, že y we zdáli od hrobu Maho-
 metowa všemohauch gest; a tať vjíral se gačo-
 to milosti obdařený w duchu spořogenosti domu.
 Zde pozorowal, že se w něm znamenitá proměna
 stala. On mohl nyní všedčo widět, všedčo slyšet,
 všedčo snášet bez hněwivého hnauti; srdce ale
 geho nerozplywalo gačo prwe autrpnuu lítosti při
 wzeřeni nuzných a nešťastných lidí. Dna swatá
 dychtivost, s kterauž prw po ctnosti taužiwal,
 ohařla w srdcy geho, a wraucná sympathye přá-
 telstwa žřidka řdy, a to gen gačo slabé blýřká-
 ni, řřze geho oslablé žilky wyřázela. Gessťe mu
 ale dosti syly pozůstalo, že onen swůg staw cý-
 titi a pozorowati mohl. V powstalt rychle, a plný
 bážlivé ducha trůdnosti, odebral se k onomu ry-
 bničku, při němž se mu geho nebeský hlásatel
 zgewil. Nyni potřebowal celých dewět dní k wy-
 řonani též cesty, kterauž prwe we třech dnech

myšlónal; w němé omráčenosti mysle pobřijžený, sedl žde na ono poswatné místo, a plačal.

W tom přistaupj k němu geho strážný angel, a takto k němu přiwětivým hlasem promluwj: „ždaliž gsem ti Wžbeku nedal toho, čehož gsy ode-
mně žádal?“ Ano Pane můg! odpověděl Molah; ale s prudkosti naráživosti mé zmizela spolu y
wraucnost a wznásegich se wzhláru syla ducha
mého. „To gsem gá wěděl,” odpověděl Seraf
„necytedlnost není žádná ctnost, a drážlivost srdce
gest dar Boží.“ To řka dychl naň angel, a na-
wrátil mu zase siracené cytedlnosti. Wžbeč poklo-
nil se hluboko k zemi a prawil w rágské rozkossi
pobožnosti swau wytržžený: Pane! giž cýtím, že
zase ten gsem, genž gsem prwe byl. Budiž pože-
hnaný služebnjč Wšemohaučýho, genž pokutu
bludu mého odemně odgal. Ale kterač nyní budu
mocy wnitřnjho nepřjtele swého přemáhati?
Střiwěločermwný oblač zastjral giž Serafina
před očima geho; Wžbeč ale nalezl v swých no-
hau amuleteč, na němž tato slowa literami na-
psaná byla: „Bez boge není nižádné wj-
těžstwj.“

Moc hostinského práva Arabům *).

Maán Benzaid, král arabský přemohl bogem svého nepřitele, v kteréžto bitvě sto mužů dýtil, gichž všechny k vsmrčení odsaudil, totiž aby jim hlava vtatá byla. Geden s těchto nešťastných zagatých oděnců vrhl se k nohaum vítěze, prose geg ve gměnu proroka svého, aby mu dřívo nežlí omře té gediné milosti vdělil, a koflík vody k zapuzení své náramné žízně od swogich služů podatí ráčil. Maán poručil svému česníkovi, aby mu takový podal. Kterýž když wypil, žádal té milosti od krále pro své společníky čkauce: Welkomocný králi! prosím tě a zapřisahám v témž gměnu proroka Božího, abyš y mogim společníkům v tomž osudu a potřebě též milosti neodepřel, gsaut rovně tak náramně žíznivj gaťo gá. Y powolil k tomu král Maán, poručiv aby každému koflík vody podán byl. Když se giž vši-

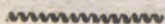
*) Tato posádka (sab) není syce žádná báseň nýbrž pauhá hystorická prawda, niemeně ale přede zaslužuge zde v ohledu mrawnj propowědi, gež w sobě obsahuge, sluffného a wážného místa.

Ďni napili, gal se řeči onen mladý arab řkuce ku králi: Dítě budiž Bohu a tobě welkomocný králi za tau nám welikau provězanau milost, kterýmž prostředkem učiněni jsme všichni twými hostmi. Tvé srdce gest gisté tak welmi sšlechtné, že poněwadž náš hostinstwí twého milostně aučastná učinilo, nám gačožto hostům swým dlé své swrchované dobroty y životů našich zachová!

Y podivil se Kalif welice ostrowtipnosti toho mladého muže, a zaljbiw sobě w geho srdnatosti darowal život všem, a propustil ge na swobodu.

~~~~~

Oddělenj třetj.

Paramythie.

Declaratio

de

declaratio

Winný kmen.

(Dle Herdera.)

W den stvoření světa chlubili se stromové
geden k druhému svými vlastnostmi, plesagice
každý nad svou bytostí.

Mne vsadil Hospodin, pravil vznešený cedr,
sgednotiv ve mně trvanlivost, sylu a vůni.

Neyvyšší dobrota Boží; pravila obstinugich
palma, vsadila mne tu požehnání, snaubivši
vzitek v mých ratolestech. Gá se gafo ženich mezy
mládeny stěwim mezy lesními stromy.

A mirtový keř pravil: Gáfo ržže mezy trnjm,
tať gá mezy nžěhmi chrastinami stogim.

A tať každý strom, oljwa a fíř, dub, gedle, ga-
wor a gablon přitvořené sobě od Boha vlast-
nosti zvelebowali. Gediný winný kmen mlčel
šloniw počorně k zemi svých ratolestí; mně se

zdá, were sám k sobě, že mi peň větvičky, květ
y ovoce chybí; ale tak, gaťž gsem spočogen s
osudem svým, dausám, a co se semnau diti má
pokogně očekávám. To řka vklesl a ratolesti geho
slzeti počaly.

Alle nedlauho čekal a szel, nebo eyhle zemský.
Bůh, přiwětivý torižto člověk, přistaupiw k
němu a wida na něm slabau zrostlinu, kteráž
wypnauti se wzhůru, a autočím wětrů odolati
wstawu nebyla, a pomocy žádala, slitowal se nad
ni, pozdwihl gi wzhůru, a wpernw na tyčkách
gegího rewj, wplétl gi a rozložil wzhůru po
swé budce.

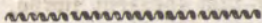
Radostněgi zahrávali nyni s geho ratolestmi
lasskugicý wětrjnkowé, a slunečná parnost pro-
njkala mocně geho zelená zrna, připrawugje w
nich onau sladíčkau sstawu, genž člověku k ob-
čerstwugicýmu nápogi slauží, a srdce geho ob-
weseluge.

Bohatě hognými hrozny wysšperkowaný naklo-
nil se nyni winný kmen k dobrodincy a pánu
swému, zuwě geg lahodně k požíwání zralého owo-
ce swého; kteréhož gať wěrně okusyl — sstawau
geho občerstwený — nazwal geg svým přítelem
a wděčným miláčkem.

Závislivě vzhledali nyní na něj hrdí stro-
mové; nebo mnozí stáli již tehdaž svého ovoce
v listů zbarvení, on ale těšil se poměrně ze své-
ho nepatrného vzrůstu, a své trvanlivé poní-
ženosti. A protož také šťava jeho truchlivé srdce
člověka obveseluje, a klesajících zmužilost jeho
mocně pozdvihuje, občerstvujíc geg a těšíc zar-
mauceného.

En tedy, genž opuštěný gsy, nechtě se zpa-
uštětí nádeje, a snáštěg trpělivě, což tobě osud
tvůg snášeti vkládá. V chatrné třtině přejíti
se neysladší šťava; slabaučká réva plodí ten
neyskřowostněgší občerstvujících nápoj.

Gitřenka *).

(Dě Herdera).

Zástup veselých děvčat arčábských slawil při
krásném garnim switání Gitřencin swátek.

*) Gitřenka, Gitřena, polský Citrussa, latinský Au-
rora, byla sestra Gasonowa (Phoebe) a Nočeny
(Lunae) a matkou všech hvězd a větrů. Maluje
se jako ženská s gasným obličejem a růžově barev-
nými prsty na woze sedjích, gegž bílé koně táhnau.

O neykrásněgšší Bohyně! genž se w růžové
gasnosti každodenně škaupaná ze sna probuzugeš,
a věčně kwetauchy krásy mladosti poživáš; o
gať gsy ty nad jiné bohyně blažená!

Tať pěly na kwětné laučince třepčice newinná
děwčátka, když ona neykrásněgšší syce, nikoli ale
tať welice, gaťo se byly domnjwaly, šťastná bo-
hyně vycházegjichma Gasoni ragské na cestu me-
tala růže. Hogné slzy kapaly w rosových per-
lách z gegich nebeských oči, a wůně raussky gegi,
kterauž zemi odestřela, běžela před gegim stěwě-
lým obličegem gaťo wlehké ryžým zlatem lemo-
vané mračínko. Ona zaslechši gegich chwálozpě-
wy, obrátí k nim zpřežení swého, a zastawě se
před nimi, takto s milostným vsměškem wece:
Milé děčátka! genž mne chwálozpěwy swými
ctíte a zwelebugete; newinnost mladosti wassi táhne
mne k wám, bých se wám tať, gaťž se w skutku
wynacházým, zgewila. Gesli krásná gsem, samy
na mně spatřjte; zdaliž ale tať y tať šťastná
gsem, gaťž se domnjwáte, to wám teď moge hogné
slze, kteréž do lůna Kwětenky *) sestry swé kaž-
dodenně cedjwám, oznamugj. Nessetrná zasnau-

---

*) Kwětenka, Kwětena, polsky Kwětussa, latinsky
Flora, byla od čimských básnjců za bohyni kwesj
držaná.

bila gsem se w mladosti své onomu starcy Tytho-
nowi *), ž gehožto náručí mne skoro každického
dne vtíkatí widíte. Geho nesmrtečnost y gemu
teď trestem gest y mně. Tež prázdná gsauce ra-
dosti, mne tak dlouho krásy mé žbavuge y ga-
snosti, gažž dlouho gen s nim swázaná gsem.
Pročež také tak časně ku krátkému gednání své-
mu — zapuzování totížto noční mraťoty —
chvátávám; za dne pak vkrývám se před nim
tak dlouho w slunečné záři, až mne ten šedivec
vyšetře, studem zardělau a opět slzycy wtrhl do
svého studeného lože. Můg trpký osud slaužiž
wám za příklad děvčátka milá! a nedomníweg-
te se, žeby ta, genžto gest nejkrásněgši mezy
wami, musyla tež nešťastněgši býti, gestliže
spolu y tak maudrá a ctnostná není, gažž krásná
gest, a sobě dlé věku a stawu rovného manžela
ž wezdegši blaženosti své newolj.

To propověděwši Gitřenka zmizela před oči-
ma gegich; obraz ale gegi trpítil se po každé
před nimi, řdyž sobě w ranní rose slzy gegi při-
pomjnalj. Od té doby nepokládaly gi wíce za tau
nešťastněgši mezy bohyněmi, proto že nejkrá-

---

*) Tython (Tithonus) syn krále Laomedona byl man-
želem Gitřenky; potom pak od ni w kobytku změ-
něn.

sněgšji ge, ale byly potomně gegim příkladem maudřegšji.

~~~~~

Květussin výběrek.

(Dle téhož).

Když Kralomoc w aumyslu stvoření tohoto světa rozmanitým, gen w pochopích gestě tehdaž pozůstawagickým, podstatám před se přigiti kynul, předstaupila mezy ginými y spanilá Kwětusse w swogim rozmanitobarewným strogi. Kdož wstawu gest wyprawiti gegi spanilost — gegi wyobražiti krásu? — Což kdy vštěchtilegšjho wydala země ze swého pannenského lůna, to wšse nacházelo se dle barew a kroke spolu spogeno w gegi roztomilé podstatě. Wšichni bohové patřili s po-
divením na gegi wabnau krásu.

„Wywol sobě,” di k nj Kralomoc, „z těchto mnohých přítomných bohů gednoho za miláčka a manžela swého; buď ale prožřetedlná, aby tě, márné dítě, twisg neoklámal výběrek.”

Oby Kwětenka byla toho napomenauti sobě wážila! by na krásu Gasoně byla patřila, a geho

wraucy lásku, kterauž k ni hořel, byla pozorovala! Geho krása ale byla též márné holce přijš vysoká, a gehu wraucy láska pro ni tauze potagemná. Ona laudage se prchlým wzežřenim wškolj pominula geg lechtowážně, a wybrala sobě — kdožby to byl myslil? — gednoho z těch neypozadněgšich bůžků, Wětrjnek *) totizto. „D nesmyslná!“ wece k ni bohů a lidj otec, „že pať twoge pohlawj gestě w swé duchownj podstatě kažďau fregjřškau sličnost wjc sobě wšjma, nežli tichau wysořkau lásku! Kdybys sobě byla tohoto žde — on řynul na Gasoně — wywolila, ty a celá twá rodina bylibyste s njm nesmrtedlnost dělili. Nynj ale vžjweg manžela swého!“

Wětrjnek gi obegmaul, w kterémžto obgimá= nj zmizela. — Rozprchlať se gať řwětný prášsek w wláďařstwj onoho mětrného Boha.

*) Wětrjnek, Zephyrus Řekům y Latinjům, známená západnj wjtr.

S e n *).

(Dle téhož).

W onom haufu nezčislných bůžků, gež Peraun **) k tomu cýli a koncy stworiti ráčil, by lidi w tom krátkem časy gegich wezdegssihó bždného života těssili a blažili, wynacházjel se také temný Sen.

K čemuž gá, dj on, podswage se na swau osobu, mezy mogými gasnými bratřimi slaužiti mám? — Gakž smutná gest má podoba w kárů radostj a žertůw a křepčenj Milečkůw? — Nech ať neshťastným žádostiwý gsem, starostmi obtjženým gich břemeno na něgaký krátký čas snjmám, a lahodnau zapomělosti opogugi; nech ať vnašeným přjgemný gsem, kterěž ale gen k gegich nowým trampotám posylugi. Dným ale, genž se ničjm nevnarugj, nižádné starosti a bjdy ne-

*) Sen, Somnus Latinjškůw gakožto bůžek, pokládá se za bratra smrti, a býwá gak krásný křjdlatý dčjmagjch ģinosseť malowán.

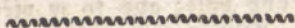
**) Peraun byl starých Slawanů Jupiter.

magi, k čemuž těm prospívám? Zdáliž jim Fru-
hu gegich rozkoši nepřetrhugi? —

„Měnjš se welice“ řekl gemu bohů a lidj otec;
„tyť budeš w twogj temné podobě celému ze
wssech ten neymilegšj. Což se domníwáš že
weselosťi a žertowé nevnawugi? — ba spíše za-
gíšťe nežli starostí a bída; měnjmagi se často těm
tak dŭmělým šťastným w neywzláštňegšj le-
nost. Ale ani ty nemáš, — wece dál Peraun —
rozkoše prázdny býti; ano ty w wtěchách wsse-
chny giné bratrj své přewyšjš.“ To řka podal
mu střjbrnossedý roh weselých zdání; „z toho,“
dř k němu, „wsšpěg dřjmoty žrta; tak po tobě
wsšični we swětě gať šťastni tak y neschťastni tau-
žiti, a tebe milowati budau. Dně náděge, žer-
towé a rozkoše, genž se w něm šhromážďené
nacházj, gsau od twogjch ladných sestr Milostek
na nassjch ragšjch neyblážěnegšjch palauchých
čarebrhna ručjnkami zbírané, a do něj šhro-
mážďené, a nebeská rosa, genž se na njch střwj,
občerstwj kažďeho žádosti swogi, gegž oblažiti
chtiti budeš. A poněwadž ge také bohyně lásky
nassim božšjch a nesmrťedlným nápsgem pokro-
pila, tak syla gegich rozkoši, smrťedlným daleko
libezněgšj a subtylněgšj, nad wssechny gegich sku-
tečnosti zemské přicházeti bude. Z kŭrn těch ney-
weselegšjch žertů a neyšťwestněgšjch rozkoši bu-

dau lidé do tvého náručí chvátati; básnicky budau o tobě zpívat, a w svých písních kauzedlnost tvého křesťanství vytvářowati. Ano y newinné děvče bude po tobě žádostivé, a ty gačkožto sladický oblažugický bůžek budeš se na gegich očkách koljbatí.”

Nyni změnila se stížnost bůžka snůw w wítězný wděk, a ta nepřekrásnějši Milostek — Pázythea — byla mu za choti zasnaubená.

Stvořenj hrdliček.

(Dle téhož.)

Dwá wraucně sebe milugický manželé seděli spolu na krátce po swogim sňatku w prwnim lawském snu žádostj svých pohřizenj. Ale ach gegich křizenj mělo gen zůstati sen.

Nevprosytelná Sudice *) záwidic gim gegich blaženosti kynula obaum ze světa giti; a w tom

*) Sudice, Sudičky, znamenaly slawanským poháním toli co Parcae latinským básnickým; tři totiž to pekelné bohyně, genž život lidem odnímaly.

oškamženi také odebraly se gegich vpřimně laškavé duše w gednom poljbenj, w gednom srdečném wzdchnautj, spolu do ragských končin.

První, což zde po swogim od těla rozlaučení spatřili, byla snásegich se nad nimi w obloze bohyně lásky. S twjlenim a nařikánim wletěli na gegi lůno. „Tyš nám nebyla nápomocná dobrá bohyně! Tyš widěla nasse kžženj, a neráčilas nám swogj milosti popřiti, bychom gi w nassem žiwobyti aučastni byli. Ale my žádáme gestě y gačo duchové w nerozlučitedlné lásce věčně spolu pozůstáwati.“

„Milowánj duchů;“ djť k nim pohnutá bohyně, „gest gen předce truchlivé milowánj. Džynj to syce w mé nepozůstáwá moč, abych wás lidskému žiwobyti nawrátiti mohla; než tolj mi osud povoluge, že wás w něgačau k řjssi mé náležegich podstatu proměnití mohu. Chceteliž býti holaubkové, genž k mému wítěznému wozy zapřaženj býwagi, a w křtů fregných bžžičků, Milosteť a Žertůw nebeského požiwagi pokrnu? — Wasse vpřimnost, wasse wraucná láska zasluhugi takové odměny.“

„Odpusť laškawá matko!“ tak gednovstně prosyli Ládu tyto dvě wraucně do sebe zamilované

duše; „odpuště nám a popřeg o co tě prošíme! tak slavná odměna zdá se milování našemu plná nebezpečností býti. Kdož nám medle w kúrně fregůw a žertů w ostawičném zhlučú a štkowstných rozkossch twého gasného dworu za naši upřimnost a wraucnau lásku ručiti bude? — Gestliže ale holaubcy býti máme, tak nás do pustého lese odeslati ráč, kdežbychom w našim chůdobném hnjzdě osamotě gedem druhému wšse býti a wšse žústati mohli?“

„Nuže tedy, staň se blé wassj wšle;“ a w tom okamženi kdy tato slowa wyřkla bohyně lásky, wyletěl první paar cukrugických hrdliček z gegiho lůna; genž bohyni cukrugice za swau děkowali proměnu. Y letěli na swěg hrob, kdež onau starau Sudicu swau upřimnosti a swogim pohnutědlným upěním k tomu nakloniti chléli, aby jim gegich nevjitého života lidského nawrátila.

Alle ačkoliw ona k gegich upěni hluchá pozůstáwá, tak nicmeně předc gegich společné kwileni slauží jim k potěšenj; a gegich srdečná láska a wěrnost, kteréž w swogi lesni samotnosti vžiwagi, stogi jim za wje než wšsedny rozkosse a žerty při Krásobohyně trůnu.

Gestližto medle záwist nebohí dobrodinj pro ně, že jim Sudička gegich holuby podstatu až

dosawád pozanechává, a ge onoho nebezpečného
osudu lidského — srdce wrtkawosti a nestálosti
sprostige? —

~~~~~

Libjn a růže.

(Dle Dambeka).

Pastussek Libjn chowal přes žymu s welikau
pečlivosti mladý do hrnce wsazený růžový keřek;
kterýž gažž skoro lahodné garní powětří zachtil,
tři bugná paupiata wydal na gedné spolu spo-
gené halauzce. Z nichžto gažž skoro gedem se rozwi-
nul, přistaupiw ku třem oğarek *), radosti wytr-
žený k růžince prawj: O gažžs ty přessťastný
spanilý kwjtku! budeš naděrka té neykrásnějši
holčičky ozdobit. Což propowěděw chtěl růži spo-
lu y s nerozkvetlými pupencami zřiznaut. Če-
muž ale přjčjch se keř předegiti chtě takto k oğa-
rowi prawj: „O láskau zaslepený — nemjerný
blaude! zdaliž pak na rozkvetlé růži dosti nemáš,
že y pupence spolu vtrhnauti minjš? což pak ti

---

*) Oğar, neb oğarek morawsko-walasské slowo zna-
mená žo nilowaného mládence, a gest wšsem salassá-
kům welmi obychgné.

na zentřeť a dálegi potom ť poctěnj twogj milen-
 ťy pozůstane, řdyž mne tať nagednau mogjch
 pupenců olaupjš?" —

Prudťost ale a syla geho horauch lášťy nepřá-
 la mu času ť považowánj tať maudrého napo-
 menautj; pročěž vtrhšse gi spolu y s paupiaty
 něst gi radostně swogj milence. Kteráž ačkoliw
 welikě žaljbenj měla nad růžinkau, tať nicmeně
 přede želela nad škodau oných dwauch neroz-
 řwetlých pupenců.

Nynj teprw litowal mládenec swě posetilosťi,
 že tať z bohďarma swau choti a sám sebe o tať
 roztomilau připrawil vtěchu. Widěť a poznáwal
 dobře, že wšsechna geho potomnj práce ť wywe-
 denj nowých pupenců a růžj márně wynaložená
 byla. Pročěž řoliřrát řoliw ť temuž přistaupil
 řeři, řdyž se mu negináč zdálo, než gaťoly geho
 strážný duch ť němu ta slowa prawil: „Mjrnost
 plodjwá růže wšsech čistých rozťossj; nemjrnost
 ale gest gegjch wraždělnice.

* * *

Pomni, o lechťowážná mládež, při řažděm
 vřjwánj twých rozťossj na Řibjnowau růžj a pau-
 piata; a nezapomeň spolu y na to, že se ztra-
 cená chwile, gjžtobys ť prospěchu bližnjho swěho,

a swému vlastnjmu byl vžiti mohl, nikdy wjc na wěky nenawrátj.

~~~~~

Mileť a Dussenka *).

(Dlé Morhce).

I.

Dussenka gedna z třech Gasonowých **) dcer, kterěz z čistého nebeského swětla zplodil, byla tať náramně krásná, že Lada sama gegi spanilosti přewyššena býti se zdála. Pročež z nenáwisti poručila Milkowí synu swému, aby gi tať prudkau láskau zanjtil, kteraužby zhynauti musela. Mileť ale sám se do ni tať welmi zamilowal, že gi sobě za swau obljibil choti. Pročež tať žádný ze smrteclnjšw neopowázil se požádati gi k swo-
gemu snaubenj.

Na poručenj gistého oračulum musyli gi gegi přjbužni w pohřebnjm strogi oděnou, a gačo smrti

*) Psyche (Ψυχη) znamená Řekšm toli co duše — mythycko = slawanský dussenka.

**) Gason, Chason, gest Řekšw Helios neb slunce, Latinjš Phoebus.

wěnowanau obět na wysočau wynésti horu; kdežto gi, rozlaučiwše se s nj, postawenau na kragi gedné náramně přjkré propasti opustili.

Gaž škoru Dussenka samotnau se býti poznávala, přiletj k ni Wětrjnek, an vchopiw gi do swěho náručj, wznese gi tichaunko do odolj dolu, kdežto se w welmi rozkossné končince nadherně našel palác, gegž Milek obýwal, a kdež gi Wětrjnek k geho newiditelnému pozůstawil obgjmánj.

Kdož byl kdy tak šťastný gažo Dussenka w obgjmánj nebeské lásky? Kdož wětšj zachytil rozkossu, gaž ona w pozemském rági? Často newyflowitedlnau rozkossi opogenau napominal Laskodinů *) hlaš, aby se pod ztratau geho a lásky, a swé wezdegšj blaženosti škaumati šetrila, kdoby zde gegjm byl miláčkem, a nikdy také po giném nežli po geho towarýšstwu nedychtěla. Na kteréž ale přjsné napomenautj, žel Bohu! Dussenka zapoměla; brzyt v prostřed swých ragských rozkossi po towarýšstwu swých sestř dychtětj počala; kteražto gegi posšetilau žádost vyplnil Wětrjnek

*) Laskodin toj co Milek, gen ale důstogněgšj, a wlastně lásce nebeské náležegjch názjw, Řekům Egeor.

Ě gegimu wšak neywětššimu nešťěsti, ědyž on obě gegi sestry do téhož ragšského přinesl přibytku. Kteréž widauce gegi welikau blaženost a štěstí, a záwidjce gi takowého, wzbudili w srdcy gegim zlé podezřelosti důmění, žeby snad gegi miláček, nechťjc od ni widěný býti, něgaťá ohawná potwora býti musel, radjce gi ě tomu, aby se ho čím dřjwěgi tjm ljp zbarwiti snázila, a geg we spánj tulichem ze swěta zhladila.

Sned na to byly sestry gegi od Wětřjnká na swé předešlé wnessené mjesto, a Dussenka také wposlechšši gegich wkrutné rady, předewzala sobě zradně a auťladně swého zawraždití milownjka.

Když pať noc ledwa swé lampičky na obloze zažala, giž také Dussenka swau rozžala lampu, s ěterauž mage ostrý tulich w swé pravicy přistaupila ě loži ženicha swého, chtjce geg — potudžby potworu na něm zhlédla — wrazyti do srdce geho. — Wle nástogte! gať welmi přerostossně předěššená byla, widauce, mjesto strassné potwory nepřrásněgššjho ze wšech bohů Rasťodjina totižto nebesťého; gehožto popatřenjm nemoauce nasycená býti, lampu w drťotawě držjce lewé, wyťapla gi řásnpěge horťého olege na holé rámě překrásného spěgjcýho bůžťa; čímž on probudiw se ze sna, a widauce se smrticým nástro-

gem stogich nad sebau Dussi, milenku swau, rozhněwaný wece: „Tak wraucně chceš odměnit lásku?“ — Což propověděw zmizel.

II.

Poznamossi Dussenka, gať welmi od swých dwau sester ovlámaná byla, a gať truchliwý následek gegi wssetečná skaumawost přiněsla, počala plná zausanliwosti na to přemeyssleti, gaťby se života swého, — genž pro ni nižádné wtěchy wíce neměl, — zbawiti mohla. V wrhla se w hoři swém do řeky; ěteráž gi ale w sobě wtunauti nepřipustila, nýbrž wněsla gi lahodně na swogich wlnách na druhý břeh, ědežto gi Wel *) strážný bůh tichého weského žiwobytí láskawě přiwítaw tessil a napominal, aby sobě několi nezaufala, že gegi prowinění gessťe gedenkrát odpussění obdrží.

Zatjm pudila žáwist gegi dvě sestry, ěterěž domeysslegice se zlych následků Dussence wděleně rady, a taužice po onom štěstí, gehož gi zbawily, wybraly se na swrsseť oně wysoké a přjkré skaly,

*) Wel — prawdozdegně Slawanů Hoz, neb bůh wssěobecne přirozenosti, gehož nassj pohansstj předkowé w způsobu dubce ctili, a každoměsíčně s nim ěoledowali. Joannes Holeschoviensis in largo vespere.

odkudž Wětřjnek Dussenku do Milkoma zaněsť paláce, domnjwage se, že od něg na gegi místo přenesené budau. Než ale zmeplily se welmi welice w nádegi své, neb přigaly zde žlau odměnu za žlau sestře vdělenau raddu. Neb když přjstj Wětřjnk, genžby ge na místo své ovlámané sestry přeněsť, taužebně očekávaly, strhl se náramný wýchorec, genžto ge, gažž za swau zaslaužily zradu obě dvě dolu do oně zwrhl propasti,

III.

Dpuštěná Dussenka laudala se po celým světě hledage cyle svého předsleho štěstí — ztraceného totižto miláčka, — kterýž, ač newiditelně, wždy předce gi přítomný byl, a gi w ohledu gegi krásě a božského původu s wraucností milowal. Nemoha wšak nikterak cyle žádosti srdce svého dogiti, wzala konečně autočjstě své k Ladě; kteráž ale gsauč na ni welmi rozhněwaná, a nemálo také w ohledu gegi krásě zehrawá, nechtěla se na počátku nikterak nechati wřogiti, a k slitowánj nad gegim trápenjím pohnauti. Konečně ale předce naklonila se k nj tak dalece, že gi za pokutu welmi trpěka sřaussenj a přetěžké práce vložila; kterěž, gažž se o njch zdálo, bez wzláštnj božské pomocy a hrdinské trpěliwosti k wyřonánj přigiti nemohly. Nicmeně ale předce s nápomocy přítomného sobě nebeského Milečka, kterýž gi gestě s

první wraucnosti milowal, wšechny ty nesnaze přemohla, a wšechny sobě od matky geho vložené práce šťastně wykonala. Nicméně ale přede dlouho gestě potom bolestné následky snášeti musela.

Konečně poručila gi Láda do pekla wstaupiti, a od bohyně Nynny *) onau požádati pyklu, w njž se neywznešenějšjí krásě prostředek zawřený wynálezati měl.

Nynj domníwala se Duffenka negináč než že umříti musí, aby se do toho zemřelých temného dostala místa. Wšak ale náramnau pužená žádosti, wšechno ě dopjděnj se swého žádaného cíle, wolila y smrti se podrobiti. W zaslechla hlas šep-tagichýho sobě Boha, řkuce: „Což nemožného gest lášce? opatř se slušnými potřebami na onau cestu. Nezapomeň na propitný penjž Nadoňowí **) a na koláček ě wřrocený tříhlawatého pekelného psa. Mimo toho bylo gi nařjzeno, aby se w řjssi Merotowé ***) ě tomu dořkonce nawěsti

*) Nynwa znamenala pohanským Morawanům toľ co Latinským Proserpina.

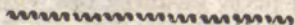
**) Nadoň (Charon) přewoźnjě dušj zemřelých přes řeku pekelnau Achéron, pro něž se mrtwým od pohanů dáwal penjžek do wš, aby mu geg za geho mzdu podali.

***) Merot (Pluto) Bůh pekla.

nenechala, něco z obětovaných sobě pokrmiti oťu-
syti; nýbrž aby sedě na zemi hlad svůj černým
chlebem, kterýž sebau wžyti má, zapuditi snaži-
la. Wzláště ale má se na neyweyš štítiti, aby
žádným lafáním své zwědožadosti, kteráž gi své
prwssj blaženosti zbawila, k nahledení do té pyš-
se, co by w ni bylo, pohnauti nedala. Konečně
bylo gi zgeweno, že we všem svém podnična-
tí k obdržení svého žádaného cyle božským svět-
lem podporovaná šťastná bude, pokudž se dle
dané sobě raddy a naučení zachová. Což tak da-
lece Dussenka všechno vyplnila, a swěřenau sobě
pyšši od Dnywy obdržela. Teď ale napadla gi
opět gegi wssetečná dychtivost ošetření, coby se
w též sobě k oddání swěřené nádobce wynachá-
zelo.

„Střež se ach střež se Dussenko! a nenech se
od své wssetečné dychtivosti přemocy;“ wnučal
gi posseptně newiditelný Milek; kterěž ale spa-
sytedlné wnučnutí neoslyšawssi otewře pyššičku,
z kterěž nastogte! gedowatý pekelný puch wysšel,
genž gi tak welmi náramně omračil, že do smr-
tedlného vpadla snu; z něhož gi ale gegi bož-
ský miláček, genž gi nicmeně předce milowati
nepřestál, probudiv, tauto druhau chybu gegiho
wssetečného sfaumání, nikoli ale přísně gažž za-
slaužila, nýbrž lafawě předhodil. Na to vmjnil

sobě na věky se s ní snaubiti, aby jí věčně svou láskou oblažiti mohl. Na jehožto prosbu od Kralomoce do počtu bohyní přigatá byla. Lada se také vřogila a slavnost snaubení s velikou radostí při hudbě nebeské slavená byla; při níž všickni bohové přítomní byli. A tak Duffinka s láskou nebeskou jako gístra se svým počátkem na věky se spogila.

Květ Milostek *).

(Dě Herdera).

Za onoho času světa mladosti, když ještě všichni lidé pastýřili, a Nebesťané libugjce sobě v gegích milé sprostotě a v čisté mraví nevinnosti rádi se k nim tovaryšili; tehdaž pravím bývala každá panna Milostek obětnice, a tyto bohyně vyvočovaly je svým zpěvům, tancům a vzdobám; cvičily je v sladickém rozmlauvání, a obětowali spolu s nimi v hájích na květném oltáři nebeské lásky. Dni je také učili v raussce se stro-

*) Milostky, Milostenky, byly tři bohyně milosti a družky Ládky, jež Řecy Χαριτες, Latinjch Gratiae nazývali. Gména gegich jsou: Aglaja, Thalia a Euphrozyne.

giti, wlasny kadeřiti, a polnym kwitjm šperkowa-
ti; a ty děvčátka, gež Ladiny družičky milo-
waly, byly nad jiné šťastnějši, a zůstaly šťastné.

Konečně když bohové pro nepravosti, gimiž se
smrtebných przniti počali, tento od newinnosti a
čisté sprostnosti wždy wíc a wíce vzdálugich se
swět opustili, s nimiž se y tyto rozkošné bohyně
do ragských končin odebraly.

Dřív ale nežli odešly, shromáždily gestě ge-
dnau své wěrně sobě oddané obětnice, opětugic-
jim swá nawčení w gisté od nich k tomu chli a
koncy složené písni, kteráž až podnes píseň Mi-
losteč sluge. Dořonawše své božské pěni zdvihly
se na stěwělém oblaku wzhsru k Olympu, a ge-
gich noby nedotkly se wíce zločinstwim porušené
země. W šak nicmeně přede newinným pannám
toto znamení swogi wezdegši býwalé přítomnosti
pozůstawily. Na onom totižto místě, kdež podleze
s nimi rozmlawage stály, bugný wyrůstl růžo-
wy keř, plný bílých a červených polurozkwetlých
paupiat. Na což ty newinné děvčátka patře, ne-
mohly se doři krásy toho ragského, na gegich pa-
laucých někdy gestě newidaneho, kwětu nadiwiti.

S lahodným wsměškem a sladkým harmony-
čným hláskem wece k nim ta neymladši z Milosteč:

„Newinné dusse! toto gest ragský ěwět bohyni Milosti, gemuž wasse srdce — taužiteli bychom wám náchylné zůstaly — podobné býti musý. D snažte geg wždy tať čisté a newinné zachowati, gať tato rozwigegich se bjlá růžowá paupjata, a wasse lička nech ať pannenská stydlivost tať spanilau čerwenosti barwj, gať oných čerwených ěwjtěů. Wizte spanilá děwčátka! ěwět bohyni Milosti gest gen poluotewřeně paupě; ěterěž gestliže se ě slunečné parnosti nemjrně otwírá, wadne a wpadá. D newinné holky! gež mi milugeme, neodstjregte ani před čistotnau Nočlilau*) wassich pannenských űader. Střežte se štetně hlasného chechtání z bugnelých wjnem napitých a diwau láskau roznjicených ěinochů, wzláště pať y wssedch oplzlých pisni, — před nimiž zdaleka takowé zaslechši — zacpete swých wšši, a vtečte od gegich chlipných rozkošši a tanců.“

Tať swým pannenským towarýššćám zpiwaly Milostenky, když se z Arkádských hági do ragských naspět wjirati chtěly; a skončiwše piseň wzněšly se zhůru ě Olympu w lahodné gasnosti na zlatém mračně.

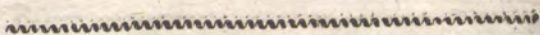
*) Nočlisa, Nočena toli co měšče, Rečiw Σεληνη, Řimanům Luna, gaťož to bohyně.

Rosová křípěge a Belmoře *).

(Dle Lafontaine.)

Rosová křípěge padala z gasné prvnjmi slunečnými paprsky oswjcené oblohy dolu do moře; což ono widauce nadulo se nádherně wzšhru, a prawilo hrdě k pádagich rosyčné křípěgi tluce: „Což gsy ty malá kapečko protiwa mně, nesmjrnému moři?“ „Ach nic,“ odpowj počorná čistaučká kapečka, „zhola nic w přirownánj s tebau weličanské moře!“ Ale w tom ošamženj, když giž do něg wpadnauti měla, chytil gi angel do malé perlowé skořepky, w kteráž ta počorná křípěgička w nejkrásněgšj předrahau perlu od něg změněná byla; kteráž se w zlaté koruně té nejswětěgšj a neypočorněgšj Panny w gegim chrámě stwoj.

*) Belmoře, nowo odemně složené slowo, kteráž toli gako Ocean znamenati má.

Obrana růže.

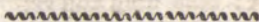
(Dle Krumachera).

Rdyž příroda tau neyspanilěgšji květinu — růži — svým všemohoucím prstem vytvořila, bj gegi strážný bůžiček k oné divotvorné matce: „Ždaliž pak této sšlechetné a překrásné zrostlině žádné obrany k svému obhágenj dati nemjněš divotvorná matko? Kdyt pak sy špatnému hlohu a trnj tak sylně bodláčky vytvořiti ráčila, kdežto ony toli násyly a aurazj nikoli tak velmi vystavenj negsau — gačo tento spanilý květ?“

„Složj a trnj,“ odpověděla příroda, „nenáležj k sšlechetným zrostlinám, nýbrž do počtu slaužicých. Gegich povinnošt gest autlé zrostliny obhágiti od aurazj nerozumných zvjrat; a k tomu cýli vdělila sem jim ostré a sylně bodláčky, aby jim přjstupu zbraňowali. Dlicmeně ale přede buď vyplněná žádost twá.“ Tak wece příroda, a vytvořj růžowému kři autlé syce však přede ostré bodláčky. Což widauce strážný bůžek zwolá k přírodě takto: K čemuž ta slabá zbraň růži slau-

žiti má? tať wstawu nebude tať welmi spanilého křewtu obhágiti!

Na což mu odwece přiroda: „Gegi bodláčky mági gen nesmyslné dětinské ruce zbraňowati; — neb swéwolné opowážliwosti staužilby sylněgši gen o to k wětšimu lákání. Swatá okrasa nalezá sama w sobě dostatečnou obranu; protož utwořila gi má mateřská ruka gen subtylnau zbraň, kteráž by gen wystřihala, nikoliw ale ranila; neb ku krásy smj se gen autlost přitowarossiti.“ Tím způsobem wděluje také přiroda newinnosti gen stydliwau žardělost.

Dželená proměna.

(Dle Wilamowa).

Leť še mnau mládenče! bj k gednomu žamilowanému pastuškowi kolotawý Milek — onen malý roztopáčný střeleček, — wjměť že milugeš, a tať hodil byš se k mému komonstwu za něgákeho lechkeho Wětřinka; w kterémžto způsobu mohlbyš od gednoho krásného děwčete k druhému kolotat, wškol gegich okrauhlých ňader křyklowat, s gegich kadeřj pohráwat, ge ljubati a s nimi

lašťowati. Potom mohlbyš se také na Ewstij ko-
libat; z růže na Karafiát, z Karafiátu na lilia,
z lilij na fiale kolotat.

On poslauchage ho welmi pilně dostal chuť lech-
ťokřjdlatým Wětrjněm býti, aby k swogj milen-
ce ljtati mohl. D gať welikau žádosti rozpjnali
se wnitrnosti srdce geho oné chwile, chtjic letěti
k swogj milé! A hle, proměna počjnala se giž
na něm skutečně zgemowati. Geho krew protá-
řela se w žilách geho mnoho lechčegi; wzdych po-
zdwihowal geg wzhůru, a on také rozuměl se giž
některak na lahodenj wětrjněšw. W prawil k
Milšowi řkuce: Ano můg Lášťodjnku! nech mne
wětrjněm býti. Kdyť snad w tom způsobu mé
spanilé dčwče milowati mohu? — Dwišem, od-
powěděl Mileš. Ale můg Milečku! takoliž mne
Libuška gaťo Wětrjnka milowati může? — Ni-
koli, odpověděl bůžek, to gi možná nebude. Ty
budeš wzdychati, ona ale z twého wzdychánj gen
něgaký slabý šsepteť sljšseti bude. Ty gi budeš
lahoditi, ona wšak nic giného nežli gen lahodné
wánj wětrjnka čytiti může. Še zase milowati,
to ge gi wěc nemožná.

Nemožná? zwolal předěššeny oğáreť; Ach můg
milý Lášťodjnku, wece prosebně k němu: wšlyš
dřjw wýminku mau, bež gegižto vyplněnj ne-

žádám větřínkem býti; ne, bez té krásné ná-
běže hrozím se swogi proměny a wolím ráději
gať pastýř žiti.

~~~~~

Wjno Chyošské *).

(Plé Krumachera).

Na ostrově Chyoš žil w prastarých časých gístů
welmi sšlechetný muž, genž se tam z Alžye při-
stěhowal, a blíž břehu mořského prostranný při-
bytek sobě wystawěl. Přitom žaložil sobě také
na blížských osloněných pahorcých winohrady,
stěwoštnými kmeny, kterěž ze své prwssj vlasti
sebau přinésl, wysazené; genž se zde welmi do-
bře ogaly a wyborné plodily wjno; kterěž až do-
sawád Chyošské sluge, a za neyštěwošněgssj w
řeckých kraginách počládané býwá.

Byl pať onen muž, genž Sylon staul, nábo-
žný, bohabogný a lastawý, slowem prawý přítel
lidnosti a mudrc. Pročež pomysllil sám v sebe,
kterakby onomu dobrotiwému Bohu, genž zemi

---

*) Chyoš, geden z řeckých ostrowů, na němž neywýbor-
něgssj wjno roste.

plodnost vdělage, a lidi živnosti zaopatřuge, swisg srdečný djč, za ten tak sšlechetný dar wjna, a za to hogně požehnání téhož sladkého ovoce wdáti mohl.

Y prawil sám k sobě takto: On mi mnoho dobrého wděliti ráčil a srdce mé obweselil; proč y gá druhým zase lidem dobrodiní prokázati chcy, a srdce gegich počerstwim a obweselim. Toť bude snad onomu Swrchowanému dobrodinicy ten nepřijemnější djč, genž gsauc wšsemohaucý a na wšsem bohatý, z darů lidských ničehož nepotřebuge, a genuž se také krom dobré wšle a laškarvého gednání nic dokonále libiti nemůže; y daušám tedy, že z mogjim dobrým aumyslem zawděk přigme.

Tak řkuce plnil wšecko, což Bohu swému zawděk učiniti sšibil; počerstwowal totižto nemocné a obweselowal zarmaucené w celém swém okolí; gakož y pocestné, čteřijš geg nawštřewovali.

Y zwelebowali wšsichni gač churawj tak y zarmaucenj sylu a sladkost wjna geho, řkuce: To gest welký dar Boží! wje ale gessťe wychwalowali muže toho dobrotu, řikáwage o něm: To gest muž Boží.

Gednoho dne vznikla na moři veliká bouřka, gehožto wlny wždy wíc a wíce wztečagich se witr wysočo na horu metal; y wzhlédł Jilon we wzdálj kolotagich se na nych loď, gegižto plawco-
we třesaucy se hrůzau počali o swém wywážnau-
tj z tak patrného života nebezpečenstwj zausati;
on pač plný aužlosti a politowanj nad gegich ne-
šťastným osudem stál na břehu; obáwalť se, že
zmáhagich se wlnobitj, genž loď k ostrowu hnalo,
gi na gednu neb druhau skalinu, genž ostrow
oběličowaly, wymrštj a rozkotá; což se také sku-
tečně stalo, neb w tom okamženj, nastogte, roz-
trhla se w prostřed od wichrů na skalu mrštěná
loď, genž před geho očima od wln pohltěná byla.
Mnozy ale z plawců chopiwše se prčen a trámů
rozdrtené lodi, gež wlny wálem na břeh hnaly,
šťastně životů swogich zachowali, gen vlastnj
a zpráwce lodi bywše na skalu wymrštěnj ně-
gaťau auhonu na těle trpěli.

Y poručil Jilon tyto dwa do swého přibytku
zaněsti, a naléw olege smjsseného s wjnem do ge-
gegich rán, welmi welice gegich vleččil bolesti,
a pač řdyž se něco spamatowali počerstwil ge s
swým nejstaršjim a nevwýborněgšjim wjnem; od-
řudž okřáwati počali, a welmi počogně zděj-
mali; neb syla geho občerstwila ge welmi.

K ostatnjimu pač plaveckému lidu pravil: vezděte také y wy nyní do mého přibytku, abyste se chlebem nasýtili a vínem poshlnili. Y poručil služebníkům svým aby ge dostatkem chleba a vína opatřili, což oni také dle nařízení pána svého věrně vyplnili.

Potom uvědl Eilon některé sšlechternější oných vchráněných plavců, putujících totižto včedlných mudrce Pitágora do swogi zahrady, kdež ge w stínu cytronových ovocích a stěvoštným vínem gaž neylepe mohl vhostil. Když pač se srdce gegich rozhrálo, otevřely se rtové gegich a oni počali o Bohu, a cýli a koncy člowěka, a o věčné trwanlivosti geho nesmrtné duše rozprávěti, a chválozpěvy Tworey swému prozpěwovati; při nichžto duše gegich rovně tak wespolek se sléwaly, gač se šštawa hroznová wespolek sléwá, a stěvoštný působí nápoj. W takovém rozumném rozmławání plynuly jim radostně gegich hodinky při šwjtím korunovaných koflicích, až hwězda večerní wzhůru nad gegich zastěwěla hlavami, a lahodná dřímota wábila ge do komnat k odpočiwání.

W tom právě časy, když giž od stola powstáwati chtěli, zaslechnau nenadále gažšy baučlivý z domu k nim zvučících hlas, gačo od mnoha

čičích osob; y powstane rychle Šilon se swými maudrými hostmi, a běží k popatření coby se w geho přibytku za swary strhly. Ale nastogte! gať welmi zamrzel se dobrý hospodář widauce winem přeplněné lodni oděnce w křowé rwačce; tdež to oni zapomněwše na dobrodiní tať welmi hostinského muže, genž ge w tať welmi nešťastné době z paubého slitování nad gegich pohromau do domu přigal, negen geho nářady newážně roztlaukli, nybrž y geho pokogný přibytek w swém opilstwí lidškau zbarwili křwi; leželiť někteří z nich docela zabití, giní pať welmi poranění na zemi, a celý přibytek žněl od diwokého břesku, genž se daleko rozlehal w okolí.

Y rozjitiw se Šilon hněwem w duchu swém nad tau takowau zaumyslnosti wece k nim řkuce: O swéwolnjcy, toliž gest wáš dík za má dobrodiní, gež gsem wám z paubého slitování nad wámi provkázal, že gste onoho škwostrného nápoge, gehož gsem wám ku počerstwení podati rozkázal, tať welmi newážně vžili, a geg swau nemjrnosti tať tuze hanebně zlehčili. Klidte se wen z mého přibytku k moři, gehožto baučliwým wlnám, kteréz wáš wen wyhodily, wassi mrawomé welmi gsau podobní. Wy negste hodní abyšte pod střechau mau bydleli, a toho škwostrného daru Božjho okusyli.

To řka poručil ge wen služebníkům svým z domu svého do temné noci vyhoditi. Dstatnj ale vvědl do něj a hostil ge sčkovstně, a pozdvihna kalichu svého wece k njm takto: Mi nechceme tak vzácného a přigemného daru Božího nemázně a na auraz rozumu a zdravi vžjwati. Wjmeť a poznáváme gen welmi dobře, že gi slunce, genž tuto sladkau sřtawu z winného řewi swau gasnosti a swými horkými paprskky plodj — řdyž ge na žhnilinu pádati nechá, gen smradlawý a gedowatý puč odtuď powstává.

Tak hle y maudrosti vžjwali lidé nemázně, řteráž gim řu potěssenj a ř radosti slaužiti měla, ř zlému, že pro ně neywětšj bjda a řrwe proliti odtuď powstaly. Maudrým ale a tichým w řragi wzrůstá w prawý strom života,

W ě t ř j n ě o w é.

(Dě Gesnera).

Prwnj Wětřjnek.

Eož žde čas márnokratně w řřžowém řolotáš chrástě? Pod a leť řemnau do řijnowatého wdořj;

tam se teď w rybníku sličné kaupagi Praudobohynky.

Druhý Wětrjnek.

O nyníčko gisté nepoletím s tebau; leť gen sám k rybníku a koloteg wškol swých sličných Praudobohynj, gá tobě twé nezáwidim rozkosse, magjc před sebau daleko rozkossněgssi křatochwili a Mechetněgssi zábowku, než ta gest, k niž mne zweš; zatím ochlazugi sobě zde w čerstwé rosn rannj swá křidelka, a lizeznau na ně shromáždugi růžowau wonnost.

První Wětrjnek.

Dj medle w čem twá pozůstává křatochwile, ana, gačž prawjž, sladši a Mechetněgssi býti má, než weselé s ladnými Praudobohynkami hrčky? —

Druhý Wětrjnek.

Pozhoweg zdetky gen chwilečku še mnau, a vzřjž y přesvědčjž se, že má chuť gisté tak špatná — gačž se domníwáš — není; na křátce pugde zde mjmo týmto wedlegšjim chodničkem roztomilá panna, ladná gač ta neymladši z Družiček Krasobohyně. Ona zde co den s plnau au-
borkau ljků a pokrmtů při prvnim switání k oně chatrně křáčjwá chalaupce, ana tamto na pahorku samotná stoji. — Wjž, vycházegjch slunce oswjcuje gjž gegi mechowatau střechu. Tam ona

Každodenně svou štědrá rukou poctivě podává chudobě, a potěšen její svou láskou vděluje tvář. Jedna pobožná, velmi ale chudobná a churavá wdova bydlí v té nízké a chatrné kuchtě, gegižto dvě newinné děti vpělyby hladem vtrápené při gegim lůžku, kdyby Ludmila gegich nebyla vtěchala a podporala. Ona se již odtud brzyčko zase navrátí s červenohoračými líčkama, magie své milosrdné oči lítostivě zalije slzami, chvátaje domu. O přerostomilé slze autrpného slitování a sladké radosti, že ctnostně chudobě vtěšitedlnau gest nápomocný; rozkošněgši zagiťe k popatření nad tyto zde v různých trpících se rosné perly! zde já, gať widíš, čekávám každodenně na ni, až se navracuje; a spatřiv ji, chvátám ji naproti s mau růžowau na třídla s hrnčičkou wůni, a gegi rozjícená líčka swými chladivám třídla, pak oně z gegich nebeskomodných očí přestěgých se roztomilé líbávám slze. Wiž, to gest má nyněgši sladká křatochwile.

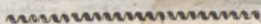
První Wětrník.

Pohnulš mne srdečně bratříčku! sladká owšem a velmi sličetná gest twá křatochwile. V já tedy chci zdeti s tebou swá v rosy chladiti třidla a líbezna na njih s hrnčičkou wůni, pak s tebou wstříc té sličetné letěti holce.

„Ale wíj! ona giž stěžkau wedle wrbistj zamy-
 Mlená křáčj. Krásná gač čisté garnj swjtánj gest
 gegi žardělá twáře; newinnost s tichau smissená
 radosti osmjwá se z ladiných důlečků gegich bu-
 bolatých lječ, a každe každičké hnautj gest plné
 spanilosti. Muže! giž se k nám bližj! giž gest
 zde! wěgme ochotně wonnými křjdlami. O tak
 roztomilých, tak spanilých lch gestě sem nikdy
 nechladil, gačž dlaubo Wětrjnkem sem.

Druhý Wětrjnek.

Ano, anizbyš také w celé naši arkádské kon-
 čině ne tak lechko ctnostněgšj, dobrotiwěgšj a po-
 řorněgšj nálezl pannu, anážby chwály parnaš-
 ských zpěwánek hodněgšj byla, nežli tato tichá a
 newinná duše.

Sněžný zwoneček.

(Z Lafontaine).

Ludmila, ta nejkrásněgšj a nejctnostněgšj
 panna w křagině arkádské vmřela w gače mla-
 dosti swogi. Počora, newinnost a milosrdná láska
 k nauzným a nemocným, byly ty wýborné ctno-
 sti, gimiž se nad jiné věku a pohlavj swého —
 mjmo giných mnohých domácích ctností — stwě-

la, a Nebesšťanů v lidi sobě zepřála lásku. Ona těm neopuštěnějších churavým žebrákům ne-
genom lžky a pokrmů stědrou rukou každodenně
rozdávala, nýbrž v oně i čistění vědů, a jiné
osvětlosti vzbuzujících potřebné služby sama
ochotně zastávala. Žádné nebezpečí panu-
gických tehdaž nářlivých nemocí nemohlo jí od
vraucnosti posluhování jim odstrašiti; kterážto
gegi horlivost byla také příčinou, že sama do
hrobu šlela. O vzácná a Bohu nad všechno
řazení milější oběti autpne i bližnímu lásky,
kteráž mocnější nežli to neywonější arabské ka-
didlo nebesa pronikáš! Každá, každická křepice
tvých lžstných slz stějí se co drahá perla v ko-
runě zásluh, již tobě nebesťi milkové v rági i
newadaucyho křiví za odměnu skládají.

Po vykročení z těla té ctnostné a milosrdné
duše tážal se jí gegi strážný angel, v jaký květ
žádalaby své smrtelné ostatky změněné míti?
zdaliž v krásobarevný tulipán, genž nádherná
gest ozdoba zahrad? —

Ne, tulipánem newolím býti, neb on newoní,
odpoví dobročinná duše.

Tak tedy lilium praví i ní angel, genž syl-
nau a lžbeznau vydává vůni?

„Aniž lilium býti žádám, neb ta vysoko nad
giné vyniká.“

Buď tedy rážau, weceť ni Nebesšťán; Za
owšem gest welmi krásná a wonj spolu y welmi
libezně, přitom ale trhagicých gi ranjwá ruce.

Woljš tedy fialau ráděgi býti, genž se pořorně
w trávě vkrývá, přemile wonj, a těch, genž gi
trhagi, neporaňuje ruky? táže se angel.

Ludmila ale hledě na něg prosebným očem
prawj: „D nech, nech mne býti sněžným zwoneč-
někem!“

Sněžným zwonečkem? zwolal š podivenjm
nebesťy Genyus: „Což pať tehdaž, když celá
přirozenost tať řikage mrtwá gest, ty w sněhu
sama gediná kwěsti sobě žádáš! —“

Nech ať sama gediná kwetu, nech ať třebaš
omřu, tať přede w tom nepsmutněgšim časj kaž-
dého, kdož na mne patřiti bude, potěšjm, a ná-
děgi blížského gara obweseljm, odpowěděla do-
brotiwá a pořorná dusse.

Angel osmar se libezně na ni, a patřiwť nebi
změnil gegi smrtedlné ostatky w sněžný zwone-

ček. Když pak ale ten zemřel, vněsť geg do ráge, kdež z něho ten nejkrásnějšj ragšj květ vytvořen byl, kterjž swau vůni lilie a fiale; spanilosti ale barew tulipány přewyšsuge.

Dobročinnost a pokora gsau nad jiné ctnosti Bohu y lidem milé.

~~~~~

N a s t a.

(Dle Krumachera).

Gednoho dne w čas tuhé zymy přiletěla raská na okno dobrotivého a bohabogného wesníka, klupage na něj galkby do gizby wpustěná býti žádala. Y otevířel sedláček okno, a pustil to důvěrné zvěřátko do svého teplého přibytku. Kdežto se potom drobčkami chléba, genž od stolu padaly, pilně ge zbírage živila. Dítky magic teč na tomž ptáčku zalíbenj drobily mu také ze swých kragiček při snjdanj, za což y on gim nasytiv se gegich štedrosti líbezne žpíwal.

Když pak se ale milé garo zase naspět nawrátilo, a křowj a stromowj se rozželeňalo, otevířew rolnjč okýnko, wypustil toho malého a přjvětí-

svého hostička wen na swobodu; kterhž wletěw do háge libě čwyrnkal, a hnizdecko sobě wzdělal w wrbistj.

Ahle! když se přiblížila žyma y tu nawrátila se raška opět do téhož sedláčka přjbytku pogawssi sebau samičku. Y měl sedláček a dítky geho putěssenj nad těmi roztomilými hostmi, genž w teplé gízbě tať důwěrně se k domácym chowali, gaťoby swau wděčnost gich čwyrnkanjm a wzhledánjm swými malými očičkami na gewo dávali. Což pozorugice dítky pravily k otcy: Wíž pať tatínku gať tyto roztomilj ptáčkové na nás důwěrně zhlédagj, gaťby nám coś řícy chtěli.

Y řekl otec: Kdyby oni mluwiti mohli, tať by nám toľ řekli: Přjwětíwá důwěrnost wzbužuge důwěrnost, a láska plodj žas lásku.

~~~~~

Lilium a růže.

(3 Herdera).

Swětinký! wy spanilé dcerky černodrslawé země, powězte mi, kdož wám wassj wdělil krásu? neb ladnými žagistě byly gste twořené prstečkami.

O gach libezni důškové wystupugi wzhůru z wassich kalísků? — Pomězte mi tiché květiny, gaŕau gste tehďaž cýtli rozkoš, řdyž se na wassich listkách sličné kolibaly bohyně? wyprawugte řterak swau mezy sebau rozdělily práce; a řterak roztomile gedna ř druhé řynuly, řdyž swe autlinkě přadiwo rozmanitě snowaly, tak mnoho- násobně wzdobily a řumplowaly? —

Alle wy spanilé dětinky mlčíte w vřiwání libe přítomnosti wassí! Mehodek! nechť mi tedy, což mi wasse všická zamlčugi, věcy wyprawuge fabule.

Řdyž země řdysř, gestě gařožto gen holá řála pozůstávala; ehyhle ochotný zástup Bůženek wzná- šel se na horu pannenské půdy gegi a powděčni Bůžkové chystali se ř řtrogeni květina oně řrsna- té řály.

Y rozdělili swau práci mnohonásobně mezy sebau. Gestě pod snihem počala řetrná Pořora swau věřiwagich se řialku w nřžké a řtudené trávě řřati. Nasledugich po nj Náděge slořiwši řhacynť naplnila počerřiwugich wůni geho autlé řalísky. Nyni řdyž se těmto dwaum gegich práce tak dobře řdarila, přibral se zástup nářherných, piřně w rozmanitých barwách wyřtrogených řrá- řotek; tulipán wppjal wzhůru swau hlavu, a

narechť ohlédal se vškolj s márně vmdlewagichmi očkami. Mnoho giných gestť Bohynj a Bůženek objraly se na rozmanitý způsob w okrášlowánj powrřku země, a plesaly nad gegich spanilau swůrau. A hle! řdyž znamenitá částka též gegich práce w slávě své s gegich potěšenjm okwětla, dj Lada ř swým Milostenkám takto: „Což se wy družky! wy sestry spanilosti tak dlauho zdráháte? — męgte se ř práci, a snowegte z wassj ladnosti *) smrtedlné widitedlné řwiti!”

Y odebraly se na zem, a Mglája Milostenka newinnosti utwořila lilium, Thalia pař a Cwfrezyne vsnowaly společnau sestřinskau ruřau řwět radosti a lářky, pannenskau totizto růži.

Mnohé polnj a zahradnj řwiti záwidělo gedno druhému gich řrásu; lilium ale a růže niřádněmu gich řrásě nezáwiděli, gim ale gich sličnosti a spanilost od wřřech záwiděna byla. Po sestřřsku řwetau spolu na rozřkřřných řěma **) palaucých,

---

*) Ladnost (od Lady) wyznamenáwá neywyřřši — dořonalau řrásu, co Řřřřm *κοσμος*, Řřřřřřm *venustas*; tedy wjc než řrásu, spanilost, sličnost.

**) řěmus gest wyřoká hora w řhráři, řterauř nyneřřř tureřřř obywatelowé té řraginy Bálkán nazyřwagi, a na gegiřto stopě welmi rozřkřřná řřau wdolj.

a slaužj gedno druhému k společně ozdobe. Květ newinnosti zwojsuge newěstu lásky a radosti, neb sesterské od sebe nerozdílné Milostky spolu gesnowaly.

Kwetau tež společně y na lčkách newinného děwčátka lilium a růže. D by tež gegich tagemné Milostky — čista Newinnost, Radost a Lásky, nerozdílné wždy na njih bydleli! —

~~~~~

Vmjrágjcý labuť.

(Dle téhož).

Go pať gá gediná mezy wssemi ptáky němá bht musým? prawila sama k sobě ticha, nad swým osudem vpěgjcý labuť; genž se w oblesku krásné wečernj záře na swým kaupala gezeře.

Gá syce ani stěbetawé husy, ani křákané slepicy a křakotichmu páwu, gegich nežáwidjm hlasu. Tobě ale sladko pěgjcý filomélo!*) twého božského záwidjm pěnj; když se nim gako mocně

*) Fil oméla (Φιλομήλη) tak sluge Řekům slawjk.

gata, a blauiharé na gežete brázdich wlně w
geho nebesťém oblešťu pohrážugicý se rozkošně
opogená požadržugi.

O gať wraucně pělabych twau chwálu zlaté
wečernj slunce! Ano twé krásné swětlo a onau
blaženost zalibugic sobě, a w zrcadle twého rů-
žowého obličege se pohražegice wolila bych swůg
skončiti život. To propowěděwši pohrážyla se w
stunečném oblešťu tichá, pěnjm slawička rozko-
šně wotržená labuť. — A když se ledwa zase
z oniwých na wrch wyzdwihla wlně, widi před
sebau gasnau na břehu stogicý, a k sobě milostně
wábicý božšťau podobu — kteráž bůžek byla ran-
njho a wečernjho slunce, krásný totižto Gasoň.

„Čistotná roztomilá podstato!“ di k labuti bů-
žek: „twá prosba, kteraužs tak dlouho w swých
tichých chowala prsých, — dřiwěgi ale vyplněná
býti nemohla — gest tobě nynj powolená.“ Což,
když ledwa dopowědel Gasoň, dotkl se labutě
swau zlatau strunlicy, a pak nesmrteďnau na
ni zanotil píseň; gegižto božšťý zwuť rozkošně
bohu poswatného pronikl ptáka; při něj on blaze
skonáwage wděčný chwálozpěw krásnému bohu
zpjwati počal, w kterémžto pění welebnost gasné-
ho slunce, w geho oblešťu stěwauch se gežero, a
swé na něm blažené žiwobytj zwelebowal.

Líbezná byla ona labutě harmonická píseň, milá gač gegi podstať. Ohnivostí své brázdě na gezeře dlouhé vlnečky pěla s podřimugjčými hlásky, až konečně vsnuvši spatřila se nenadále v ragských končinách v noh Gasonových v svogi nebeské krásy.

Zpěv tedy, genž gi za žiwobytj propuštěn ne- byl, slaužil gi k umjrajčimu pěnj, genž gegi audy lahodně rozvázati musylo; poněwadž ne- smrtedlnosti zaslýchla píseň, a gasného obličeg spatřila Boha.

Pomděčně mynula se k nohaum tohož krásné- ho a přegasného boha, přislauchajic geho nesmr- tedlného pěnj. Už konečně y měrná samička po dlouhém, wssať ale sladkém vpěnj za nj se do ráge přibrála.

Bohyně newinnosti přigala ge obě za své mi- lenky — krásné zapřežení k gegimu wozy, když se v gezeře ctnosti kaupává.

Takhle oblažená býwá tichá trpělivá nádege.

Buď tedy trpělivé, tiché daufagjch srdce! což tobě twiug přisný a twrdý los v tomto wezdeg- sšim žiwotě popřeti nechtěl, — a cožbys snád také

z duchovním prospěchem snésti nemohl, — to tobě
v posledním okamžení vrchovatě nahradí Bůh.

~~~~~

Střely Smrti a Lásky.

Bůžek Smrti, a bůžek Lásky obcházeje spolu
povrsek světa, byvše dlouhým laudáním vna-
wenj, odebrali se spolu do gedné temné gestyně,
kdež oba pohodivše své šípy na zemi, vsnuli na
měkém mechu, gehož zde dostatek k svogj posýl-
ce nahodau našli.

Když se již ze sna probudili, a poházaných na
zem šípků zbýrati počali, nemohauce ge pro tem-
nost gedno od druhého rozeznati, vzal každý z
nich což mu do ruky přišlo; kterýmžto způso-
bem dostali se některj šípkové Smrti do taulu
Milečka, a tohož zase do taulu Smrti.

Z kteréhožto nedopatření powstala ta příhoda
na světě, že Smrt častokrát mladé osoby ze
světa poklžj, a Milek pak naproti kmetj láskau
zapaluge, a z njch zamilované působj blaudy.

Zaťowých šedivých zamilovaných bláznů na-
lezá se za našich časů až příliš mnoho, z njchž-

to by Jordán k svému bláznivému představení-
címu obrazu bohatau námět k opačné malbě
nalezl, kterážby diváky nemálo k srdečnému
pohnula smjchu.

Gallaš.

~~~~~

Truchlivá vrba.

Blíz jednoho velkého jezera stála o samotě v
topolovém háji malá rybářská chaloupka, v níž
chudobná vdova — genž Dorča slaula, s ge-
dným sobě pozůstalým synáčkem bydlela.

Ono pachole bylo její jediná vtecha v syrové
její, bylotě velmi krásné, bystré a lichotné; pro-
čež také nemjrnau k němu púžená láska v ossem
geho rozmarům až velmi přiljž povolowala;
odkudž při jeho krásných ctnostech a povahách
ta pro něj škodlivá chyba vynikla, že Libosvá-
reš, tak slaulo ono krásné pacholátko, ne vždy-
cky ochotně mateřina splňowal poručenj, nýbrž
víše podle swogj konáwal libosti.

Y wysšel jednoho večera še swau vdicy k je-
zeru, a posadiv se v zátočce — právě tam, kdež
geg maticka sednauti sítěžila, právě že na tom

nebezpečném místě mnohý dospělý rybář se vtopil, — on ale daufage z hlubiny hogný zeyškati vhonek nessesřil wýstrahy své dobré matere. Než ale nechťelo se mu tehďaž lapání dařiti, poněwadž ryby blížkau předchtugic bauřku, vsadivšr se na dně gežera nechťely z geho mlsati vdiace. Dlauho tedy zde samotný seděw newssimal sobě nic blisťání a hřimání blížjichho se těžkého powětrj, aniž mateřiné raddy, kteráž geg aužkosťliwě, by se domu nawrátil, wolala. On ale negsauc poslussenstwj zwyklý zhrdl gegjm napomjnanjm, a žůstal nicmeně márně nad hlubinau s wdicy seděti.

Poslechni ģinossku mateřiné raddy, djť němu ssedivý starec přjsného pohledu po břehu řačegjcy, syce muže se ti stati, že se w hlubině mezy rybami octneš; neb neposlussenstwj truchliwý mjwa konec. Čemuž žasman se chlapec, neposlechl ssetrné weystrahy, a mršťiw wdicy na hlubinu s potupným chěchtánjm zdorowal starcy. U hle! w tom ořamženi žablesěne se náramně a hrom vdeřj do gednobo w blížku stogjichho sswojžného topola; kterýmžto bleskem a třeskem omráčený chlapeček zřlaužne do hlubiny a wtune.

Matka žděsseuá hromowým hřmotem a bleskem pečliwá o svého miláčka chwátáť onomu místu,

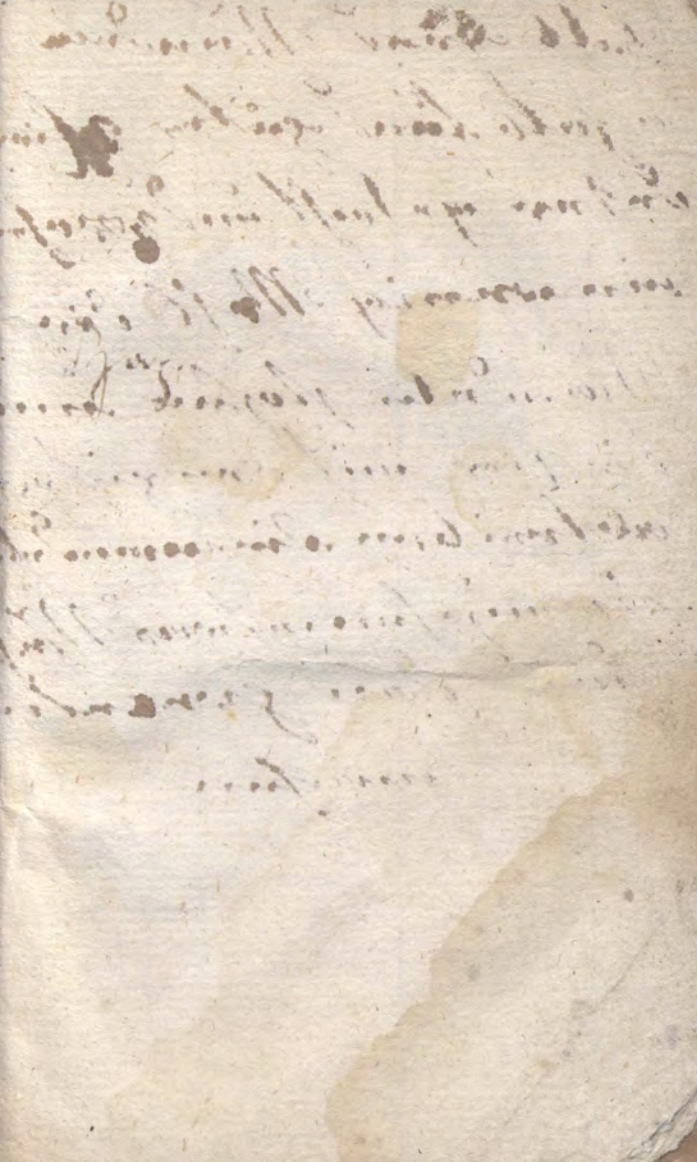
Ědež geg geššě před chwili nad hlubinau sedjcyho
z ožynka spatřila. Ale ach, márná byla giž gegi
materšská peče, neb vtěchu gegi s milým synáčkem
gezero žhlto. Nwidělat geg wice; než točj se
geššě w způsobu truhu wlneček na hlubiné, na-
dála se welkého neššěsi swého. Kterýmž gsau
z myšli wytržená w náramném hoři a zausan-
liwosti wrhla se za ním do wjru; ědež oba spolu
wlhěh našli hrob.

* * *

Brzy po tomto neššěsi našlyse Dorčiny sause-
di prázdnau katrčku gegi, rozněšla se powěst me-
zy nimi, že gi litoštnj bohové w truchlicy změ-
nili wrbu, ěterauž na břehu nad onau spatřili
hlubinau, genž gegi žhltila rozkoš. Kterýžto ni-
čdn prw před tjm nwidaný strom swé dolu wi-
sutě ratolesťi we wodě máčj. —

Čjmž pry, přiljš swým dítčám powolugjchm
rodičům, wzláššě pač matkám wenstrahu gegich
nemjrné a nerozumné lášky zanechaty chtěli.

~~~~~

helt fürst Wenden
zu hell fürst Wenden
In der yerkraft und yerkraft
von wenig Maß die
Wenden stufen in
die fürst mit den zutun
eubetun den die Wenden
nimmigst und was Wenden
von den zutun
nimmigst

9762 5

120
120
D No 387122

KSIĘGARNIA
ANTYKWARIAT

D No 387122
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna
Im. E. Smółki w Opolu

nl inw. :

9162 S

Syg.:

„Zbiory Śląskie“